

Hajrá, Bányász!

A TSC elmúlt évtizede - 2010-2020

Kedves Sportbarát Olvasó!

Száztíz esztendő már ugyancsak nagyidő egy önkéntes alapon szerveződő társadalmi szervezet életében. Nagyidő, mert már két embernek sem könnyű feladat egyazon kérdésben akár rövidtávon is egyezsége jutnia.

Egy háborúkkal, gazdasági válságokkal, impériumváltásokkal megtévezett évszázad során már az is elismerésre okot adó teljesítmény, hogy a 110 esztendővel ezelőtt megalapított Tatabányai Sport Club mindenkorai vezetésében megvolt a kölcsönös nyitottság és egymás iránti tisztelet, mely mindvégig talpon tudta tartani az eltérő szakosztályi törekvésekből összeadódó egyesületi életet.

Mindvégig keretet adtak a rendszeres sportolásra, a munka során felgyülemlett feszültségek kioldására, a született tehetségek hozzáértő mesterek keze alatti kibontakozására, szívet-lelket emelő, világraszóló sportsikerek elérésére. Így válhatott a TSC a tatabányai lokálpatriotizmus mozgatórugójává.

Olyan sportszakmai műhellyé, melynek célja a rendszeres sportolás, versenyzés, sportági edzéslehetőségek biztosítása, a sportolás iránti igény felkeltése, a minőségi versenyeredmények elérése, feltételeinek megteremtése és fejlesztése.

Mindörökre hajrá, Bányász!

Bencsik János, országgyűlési képviselő

IMPRESSZUM

110 éves a TSC – A Bányászok sportegyesülete - Kiadó: Tatabányai Sport Club – a Kiadó székhelye: 2800 Tatabánya, Szent Borbála út 11. - tel.: +36 (34) 310-395, mail: tsc@upcmail.hu - adószám: 19890555-1-11 – a kiadásért felelős személy: Sámuel Botond, a TSC ügyvezető elnöke – a szerkesztésért felelős személy, az anyagot elkészítette: Molnár József - A fotók a TSC-nek és a klub szakosztályainak tulajdonában vannak

Polgármesteri köszöntő

A bányászban sportolni nem egyenlő pusztán az egyes sportágak művelésével. Nincs olyan család Tatabányán, akinek ne lenne valamilyen kapcsolódása a T(B)SC-hez. Kedves történetek, emberi kapcsolatok, családi, baráti kötődések. Különleges tény, hogy a klub jóval idősebb, mint maga a város. Az elődtelepülések lakóit is összekötötte a sport, azok a nagy nevek, akik bevonzották a lelátóra a nézőket, a bányásznapon hagyományosan itthon pályára lépő labdarúgó csapat, a nagy tiszteletnek örvendő olimpiikonjaink.

Amikor a versenyeken, díjátadók alkalmával, ünnepélyes pillanatokban találkozunk sportolóinkkal, bele sem gondolunk mennyi munkára, kitartásra, alázatra és lemondásra van szükség ezekhez az eredményekhez. Szeretek beszélgetni velük arról a nehéz útról, amit megtesznek a sikeres szereplésig, amíg az érem a nyakukba kerül.

A T(B)SC sportolói mindannyian egy nagy család tagjaként tekintenek egymásra. Akik hosszú évtizedek előtt itt ismerkedtek meg egy-egy sportág alapjaival, mára vezetők, edzők, sokszáz ifjú tehetség nevelői, mesterei. Elmondásuk alapján sosem rivalizáltak egymással, egyaránt tisztelettel fordultak akár egy másik sportág sikeres művelői felé.

A pályán és környékén találkozhatott egymással az akkor még a tribün alatt átöltöző kézilabdázó, az ökölvívó, a súlyemelő, a labdarúgó, és az edzések után a KISZ Klubban jöttek össze, hogy egy csapatként, a bányász sportolóiként osszák meg egymással történeteiket. Az is a sztorik része, hogy nem az akkor alakuló, iparát a nevében hordozó, poros, füstös város szépségeért maradtak meg tatabányainak, hanem a sport miatt. Azért a folyamatosan bővülő nagy családjáért, amivé váltak a nehéz úton a sikerek felé haladva.

Ezek a történetek, az elmúlt 110 esztendő összes verejtékes, örömteli, küzdelmes, a legnagyobbak elvesztése miatt szomorú, mégis magasztos érzése teszi nagygyá a Tatabányai (Bányász) Sport Clubot.

Jó szerencsét, Isten éltesse a nagy legendákat, a nyomukban járó ifjakat és minden segítőt, akinek ebben a 110 évben része volt a sikerekben, hogy mi, tatabányaiak részesei lehessünk a nagy tapsnak a lelátókon. Hajrá Bányász!

Szücsné Posztovics Ilona
polgármester
Tatabánya MJV

A TSC ismét méltó régi hírnevéhez

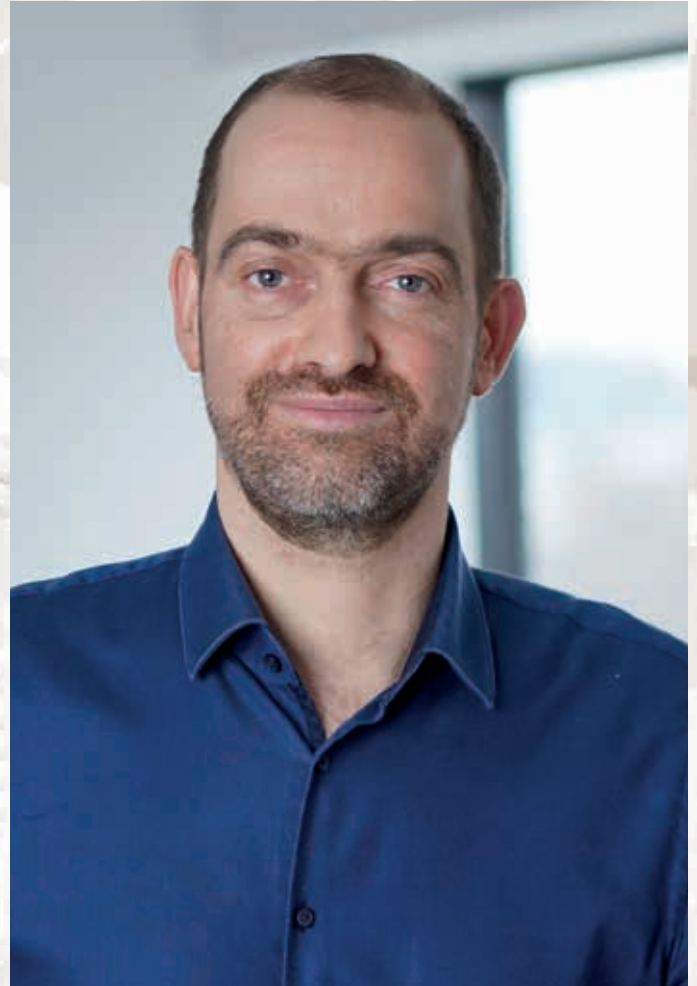
Schmidt Csaba, Tatabánya korábbi polgármestere

Amikor a Tatabányai Sport Club fennállásának századik évfordulóját ünnepeltük, egy teljes évszázad eredményeit láthattuk magunk előtt. Megtudhattuk a klub krónikájából, hogy volt olyan időszak, amelyben tizenöt kiemelkedő szakosztálya is volt a hajdani TBSC-nek. A kilencvenes évek közepétől nehéz időszakot vészelt át a klub, és ezért is gondolhattuk úgy, hogy a második száz éves periódus elején ismét erőssé, megingathatatlaná tesszük szeretett sportklubunkat. Az új elnök, Sámuel Botond, illetve az elnökség, és valamennyi szakosztály a TSC-hez méltó lendülettel dolgozta végig az elmúlt tíz esztendőt, amelyben az atlétáktól a birkózókig, a vívóktól a súlyemelőkig, vagy az ökölvívókig, a női kézilabdázóktól a női és férfi tekézőkig valamennyi Bányász-sportoló méltán ünnepelhette eredményeit.

És ami ugyancsak fontos: hogy milyen helyszíneken! Az elmúlt tíz évben városvezetőként úgy is igyekeztem segíteni a TSC munkáját, hogy fejlesztettük a sportlétesítményeket. Átadtuk a birkózók és a súlyemelők felújított termeit, az atléták számára ugrócsarnokot építettünk, és a Grosics Gyula stadion atlétikai pályája is komoly felújításon esett át a tavalyi évben.

Örömteli esemény volt, amikor a Sportszövetségek Országos Szövetsége pénzbeli támogatással ismerte el a TSC munkáját, és örömteli volt, hogy Elnök úr igyekezetével egyre több szakosztálya lett a Bányásznak. Visszatértek a labdarúgók, akik minden korosztályban tudnak eredményeket felmutatni, de a TSC gazdagabb lett a tornász, a tenisz, a karate, vagy akár a bridzs szakosztályokkal. A klub legfényesebb sikerét a judo sport hozta: a 2011-ben Tatabányára igazolt Ungvári Miklós olimpiai ezüstérmet szerzett a Tatabányai SC-nek.

A száztíz éves TSC jelenleg ismét tizenöt szakosztállyal működik. Valamennyi korosztályban, valamennyi sportágban büszkék vagyunk a TSC

eredményeire, akár egy-egy alacsonyabb osztályú mérkőzésen, akár nagy nemzetközi versenyeken születnek azok. Ekkor érezzük igazán: a sportra érdemes, a sportra kell áldozni. Pénzt, időt és energiát.

Mert amikor a magasba lendülnek a győztes karok, akkor érdemes igazán átérezni a hangulatot, illetve sokunkban végigfut az is: mennyi munkát kellett elvégezni ezekért a diadalokért. Melyeket a mi sportolóink érnek el, itthon és a nagyvilágban.

Ilyenkor kiáltjuk mi is Világgá:

Hajrá, Bányász!

Még legalább száz évig.

110 éves a Tatabányai Sport Club

Jubilál a vidék egyik legsikeresebb Sportegylete

Lépünk be egy 110 éve Birodalomba, a Tatabányai Sport Club képzeletbeli kapuján. 1910 októberében egy kis óvárosi (akkor persze, új városnak számító) házikóban 15 ember kimondta: ezennel megalapítják a TSC-t, a vidék egyik legpatinásabb, legeredményesebb sportklubját. Az akkori egyetlen szakosztály, a labdarúgók csapata mellé az évtizedek során még sok-sok társulat alakult, az atlétáké, a birkózóké, az az úszóké és a vízilabdázóké, majd az ökölvívás, a férfi és a női kézilabda, a súlyemelés és a vívás képviselői léptek be a Tatabányai Sport Club kötelékébe.

Ahogy a mai Sport Székházba lépünk, az aulában a Klubot felemelő valamennyi korábbi elnök arcképe köszönt bennünket, Kaszás Istvántól Bödecs József, vagy Henyecz Lászlóig.

A Tatabányai Bányász Sport Club elnökei:

Frey Ferenc /// 1910-1920

Nagy Lajos /// 1947-1950

Kaszás István /// 1950-1963

Kiss László /// 1963-1967

Bödecs József /// 1967-1975

Országgh József /// 1975-1979

Bicskei Endre /// 1979-1982

Mezőberényi Ferenc /// 1982-1984

Kiss László /// 1984-1987

Sárosi Ferenc /// 1987-1992

Szakál Lajos /// 1992-1993

Henyecz László /// 1993-2001

Máj Jánosné /// 2001-2010

Sámuel Botond /// 2011-

Bátorság, erő, férfiasság!

Sámuel Botond ügyvezető elnök a mai napig e hármaszt tartja fontosnak

Ahogy az elmúlt század elején, 1910-ben Frei Ferenc, egy nemes gondolkodású bányamérnök megalkotta a Tatabányai Sport Club-ot (aminek első elnöke lett), az egykori magasugró bajnok mintájára 2011-ben Sámuel Botond is belépett a TSC elnökeinek sorába. Ahogy Frei Ferencnek, úgy Sámuel Botondnak is komoly céljai voltak. A huszonegyedik század elején épp olyan fontos volt a klub jelmondata: **Bátorság, erő, férfiasság!**, mint az alapításnál. Az 1910 utáni folyamatos működés azt jelentette, hogy a klub ötven év alatt tizenegy szakosztályig duzzadt. A később tizenegy szakosztályosra nőtt klub az 1990-es években leszállóágra került, de 2010 után ismét láttak lehetőséget arra, hogy a Tatabányai SC újra az ország legjelentősebb sportklubjai közé lépjen.

A korabeli (H)Ősök szellemét kívánta tovább vinni Sámuel Botond, akit 2011 májusában választottak az akkor száz éves klub elnökének. Az új elnöknek ugyan csak célja volt a klub szakosztályainak gyarapítása. Jelenleg a Tatabányai Sport Club tizenöt szakosztállyal működik, csaknem 1500 sportolóval.

„Gyermekkorom óta a Tatabányai Bányász Sport Club tagjának vallhatom magamat, hiszen 1981-ben, mindössze kilenc évesen a klub birkózó szakosztályában kezdtem el sportolni, Katona Géza, edzőm – és most már mondhatom, barátom – kezei alatt. Persze, korábban is, de a nyolcvanas évek közepétől a kilencvenes évek elejéig ez a birkózó szakosztály kiemelkedő sikereket ért el, hiszen Takács Jancsi 1988-ban Szöulban olimpiai negyedik helyezést szerzett, de a fiatalok közül is sokan rengeteg szép eredményt hoztunk a korosztályos világversenyekről. Jómagam utánpótlás válogatottként IBV-n, Európa- és Világbajnokságon tudtam képviselni Magyarországot, sőt 1991-ben egy pontszerző, ötödik helyet is tudtam szerezni az ifi Eb-n. Ebben a társaságban olyan remek sportolókkal birkózhattam, mint a serdülő Eb-bronzérmes Szabó Róbert, a negyedik helyezett Bayer Sándor, vagy a számos világversenyen helyezett Pintér Tibor, Kevert László, Fónay Zoltán és Békefi Sándor, Sámuel Tamás.

A középiskola elvégzése után s TF-en tanultam tovább, testnevelő tanár és birkózó szakedzőként, közben közgazdász diplomát is szereztem. 1999-ben Katona Géza visszahívott a szakosztályhoz, ahol 2002-ig edzőként tevékenykedtem. Ettől kezdve a civil karrieremre összpontosítottam, egészen pontosan kilenc évig.

Később, 2011-ben megfogalmazódott egy 21. századi egyesületi modell, amit Schmidt Csaba polgármester úr elfogadott, és 2011 májusában elindultam az ügyvezető elnöki posztért, amit sikerült elnyernem.

Amikor első alkalommal beléptem a klub irodájába, Ormos Marianna és Bölcs Mária, két rendkívül kedves, tapasztalt, a klubért dolgozó szakember fogadott. Noha a klub akkoriban nyolc szakosztállyal működött, az ügyviteli munkatársak és a szakosztályok vezetőinek és edzőinek, no és nem utolsó sorban a versenyzőknek, sportolóknak köszönhetően ma csaknem kétszer ennyi szakosztályban csaknem ezerötszázan sportolnak a Tatabányai Sport Club keretein belül. Természetesen Ormos Marianna és Bölcs Mária felügyelete alatt. A klub növekedésével az adminisztratív iroda is bővült három fővel, így Katona Máté, Kiss Nikolett és Nagy Hajnalka is a klub sikereiért dolgozik.

Elnöki kalandozás a TSC szakosztályaiban

Az elmúlt tíz év – Sámuel Botond szemével

„Nagyon szép időszakban sikerült elnökként szolgálnom a Tatabányai Sport Club-ot, hiszen 2010 óta Magyarországon ismételten stratégiai szerepe lett a sportnak. 2012-ben a látvány csapatsportágak tekintetében vezették be a társasági adó felhasználásának lehetőségét. Ez nálunk a női kézilabda szakosztályt érintette, mégpedig igen látványosan. Az addigi költségvetésünknel háromszor-négyszer többet fordíthattunk a sportágra. Miután a Magyar Kormány megalkotta a sportágfejlesztési koncepciót, több szakosztályunknál duplázódott a költségvetésünk. Az atléták, a birkózók, a súlyemelők, a vívók és az ökölvívók mozgásteret növekedhetett. Érezhetően több edzőt tudtunk alkalmazni, elfogadhatóbb bérekért, tudtunk szereléseket vásárolni, illetve lényegesen több versenyre juthattak el a sportolóink, akik több és szebb eredményt tudtak elérni. A Tatabányai Sport Club-ot Tatabánya Megyei Jogú Város is segíti, hiszen a pénzügyi támogatások mellett – az Agora Nonprofit Kft. segítségével – a létesítményeket is térítésmentesen használhatjuk. A most már százöt éves Sportklubban olyan sportkultúra és olyan infrastruktúra tudott kialakulni, ami az országban is példaértékű. Ha egy tatabányai fiatal bármilyen sportágban elkezd sportolni, minden körülmény adott ahhoz, hogy idővel valamilyen világversenyre el tudjon jutni, akár felnőtt Európa-bajnoki, vagy világbajnoki, esetleg olimpiai résztvevő legyen” – mondja az elnök, akivel elindulunk, hogy megismerjük a TSC tizenöt szakosztályában folyó munkát, az ott elért eredményeket, és váltsunk néhány ünnepi szót azokkal a Klubhoz hozzáidősödött trénerekkel, akik – nem egymásra licitálva – harminc, negyven, ötven éve dolgoznak a tatabányai kék-fehérek sikereiért.

A királynő és a király

Az atlétika és a birkózás szemet gyönyörködtető sikereinek nyomában

Ha az atlétikát a Sportok Királynőjének szokás nevezni, miért ne szólíthatnánk a Sportok Királynak a birkózást, amit az első olimpiák óta űz az emberiség. A két királyi sportág szakosztályai Tatabányán testvéreknek, sőt ikertestvéreknek is mondhatók, hiszen lassan fennállásuk századik évfordulóját ünnepelhetik.

1923-ban alakult meg az atlétikai csoport, amely Kiss Antal 1968-ban Mexikóvárosban szerzett olimpiai ezüstérmével büszkélkedhet leginkább, míg az ugyancsak 1923-ban alapított birkózók csapata Takács János szülői negyedik helyezését teheti fel a dícsőségtábla tetejére, 1988-ból. A fényes sikerek mellett - majd' száz év alatt - természetesen Európa- és világbajnoki helyezések tucatjait gyűjtötték össze a szakosztályok sportolói - minden korosztályban, még a veteránoknál is.

A két szakosztály vezetőedzője két olyan Sportember, két olyan Férfiú, akinek létezése, munkája évtizedek óta összeforr a Tatabányai Sport Club történelmével.

Az atléták, a TSC Geotech vezére, Salamon Zoltán, valamint a birkózók első embere, Katona Géza maga is aktív sportolója volt szakosztályának, edzőként számos sikert ért el a felnövő generációkkal, de a két vezetőedzőnek van még egy közös tulajdonsága: mindketten elismert sportvezetők a térségnek. Katona Géza 2019-ben, Salamon Zoltán 2020-ban lett jogosult a Komárom-Esztergom megyei Prima Díjra. Emellett Salamon Zoltán - mintegy hatvanadik születésnapját megkoronázandó - 2020 végén az Európai Atlétikai Szövetség Legjobb Utánpótlásnevelő Edző címet is megkapta az EAA elnökétől, Svein Arne Hansen-től.

Fantasztikus élmény belépni a TSC elnöki és ügyviteli irodájába, ahol nap, mint nap egy asztalnál ülhetünk e két kitűnő sportemberrel. Katona Géza talán egyik „bálványa”, Stevie Ray Vaughan blues dalait dudorászva keresgél papírjai között, míg Salamon Zoltán akkurátusan, koncentrálni áll neki feljegyezni a hétvégi eredményeket. Vannak azok, szépen.

Katona Géza órákig képes szöszölni idefent, az irodában. Mindaddig, amíg a birkózók első embere felkészül a kora esti tréningre, mi lekocogunk Salamon Zoltánnal a frissen felújított atlétikai pálya szélére, ahol a ragyogó tavaszi napsütésben belekezd a sztorikba a frissen kitüntetett vezetőedző.

„Mintha mindig is erre készültem volna”

- mondja „Sala”, aki valóban a sikerekre vágyott

Salamon Zoltánnak komoly tekintélye van a futópályán és környékén. Mindezt nem csupán mély baritonjának köszönheti. Terméte, tanári viselkedése és gyerekekhez mégis közel álló stílusa a legkisebb kölyköket is megerősíti abban: itt, a TSC Geotech-nél egy talpig pedagógus taníthatja őket a sport, az atlétika szeretetére. De vajon hogyan lett ilyen, a szigora ellenére szerethető pedagógus, edző Salamon Zoltán, azaz „Sala”, aki 1972-ben, alig tizenkét évesen jött le először a pályára?

– Küldtek, vagy magadtól jöttél?

– Édesapám mondta hajdan, fiam, menj le a pályára, én pedig lejöttem. Persze, nem volt véletlen, hiszen világeletemben izgó-mozgó gyerek voltam. Imádtam focizni, de a kézilabda és a kosarazás is ment nekem. A hajdani II-es számú általános iskolába jártam, ahol néhány hajító gyakorlatomat meglátta Harsányi Laci bácsi, a remek testnevelő. A szüleimmel egyeztetve ő irányított engem a négyes suliba, ahol mindenki sportolt, és áthívtak az akkor alakuló sport tagozatos iskolába, a IV-esbe, a jelenlegi Hermanba. Ott Sárosi Ferenc lett a testnevelő tanárom, akivel már akkor szoros kapcsolatunk alakult ki. A négyes sulis a Tatabányai Bányász SC nevelőiskolája volt a hetvenes években, tehát egyértelmű volt, hogy itt fogok sportolni. Mivel izgága gyerek voltam, sok mindenben kipróbáltam magam, és örültem annak, hogy sok mindenben eredményes is tudtam lenni. Ezért a többpróba számokban indultam el. Az edzőm Kovács Nimród volt, akinek számos remek sportolója volt: futók, gyaloglók, ugrók. Egyéniben és csapatban is számos szép eredményt értünk el, nem csak atlétikában, hanem a labdás sportágak-

ban is. Rengeteget sportoltam, így egyenes út vezetett a Testnevelési Főiskolára. Már a TF harmadik évében Sárosi Ferenc, a Dózsa György Általános Iskola igazgatója jelezte, a diploma után szívesen lát a suliban, ahol magam is testnevelő lettem, 1984-ben.

– Szép dolog a klubhűség, szokták mondani. Ez rád kettőzötten is igaz, hiszen 1972 óta a Tatabányai Sport Club tagja vagy, 1984-től pedig a Dózsa iskola testnevelője.

– Igen, számomra mindig is fontos volt az úgynevezett „klubhűség”, de javítanom kell, mert, igaz, hogy 1984-ben és most is a Dózsa testnevelőjeként mutathatok be, de közben volt hét év, 1993 és 2000 között, amikor a Hermanban dolgoztam.

– Mindkét intézményben voltak kiváló tanítványaim, sportolóim, akik országos bajnokságokon és diákolimpiákon is tudtak győzni. A Dózsában az 1973 és 1976, majd az 1978 és 1980 között született akkori gyerekek, míg a Hermanban az 1983 és 1986 közötti korosztály tagjai mindig is szép emlékeket idéznek elő bennem. A Dózsában Polauf Tamás, Kovács Tímea, Szabó Csilla, Ádám Balázs, vagy Póczos Tamás, később Dömötör Balázs, Cseh Fecó, vagy Babicz Pali, a Hermanban pedig Lipták Zita, Henyecz Ádám, Hegedűs Matyi, Benyőcs Gergő, Weisz Péter, vagy Jávorfi Ági. A Dózsa suliba akkor igazoltam vissza, amikor kiemelt sport tagozatos iskola lett, 2000-ben, és az akkori igazgató, Henyecz László, a TSC addigi elnöke lett az igazgató. Igaz, kellett jó öt-hat év, mire beérett a munka, de azt gondolom, megérte, mert a kétezres években is hihetetlenül jó sportolókkal dolgozhattunk. Szabó Sanyi 2010-ben a mezei junior Európa-bajnokságon szerzett nyolcadik helye erre jó bizonyíték. A kétezres évek elejétől rengeteg gyerek kezdett atlétizálni a TSC-ben, és ehhez bizony kevés volt az itt dolgozó három edző. Szerencsére a Geotech Kft. vezetője, Petkovics Zoltán barátunk mindig is támogatta a szakosztályt, majd a Magyar Atlétikai Szövetség is egyre többet tudott segíteni. E segítségnek köszönhetően elkezdhattuk bővíteni a stábot, így a gyerekekkel szakáganként kezdhettünk el foglalkozni. A három fős edzői stáb 2010-re hét főre bővült, a 2010-es évek végére tizenegy főre növekedett, így külön edzhettek a futók, az ugrók, a dobók és az ügyességi atléták is. Az olimpiai ezüstérmes Kiss Anti bácsi, Hoffer József és jómagam mellé sikerült tehetséges, elhivatott edzőket találnunk. Henyecz Laci, a klub egykori elnöke első szóra jött segíteni. Reichnach Feri barátunk lányát, Csillát edzette a futófolyosón, amikor megkérdeztem tőle: lenne-e a középtávfutók edzője. Mennyi időm van eldönteni? – kérdezte, mire azt feleltem: tizenöt perc, tehát kábé annyi, mint egy 5000 méteres síkfutás ideje. És negyed óra múlva igent mondott. Aztán jöttek a többiek: Henyecz László és Babicz Pali az ugrókat koordinálják, Dömötör Balázs a pesti egyetemekre készülő ugróinkat készíti fel. Gál Zoli, saját nevelésű 400-as gátfutónk, az utánpótlás korú gyerekeket edzi, Farkas Zoltán a gyaloglókkal tréningezik, és velünk dolgozik Salamonné Visy Gabriella, Kovács Eszter és Salamon Sára is, valamint 2020-ig Jávorfi Ági is az edzői csapat tagja volt. A Magyar Atlétikai Szövet-

ség programjának köszönhetően iskolai KIDS oktatók, Fazekasné Bencze Edit és Zwerger Mária is lehetőséget kapnak, hogy kiemelten foglalkozzanak a gyerekekkel. Indítottunk gerelyes szakágot is, amit Schäffer Tamás vezetett.

– **Mire lehettek a legbüszkébbek az elmúlt tíz évben, és mit kívánhattok a következő évtizedre?**

– A szakosztályban százhatvanan sportolnak nap, mint nap. Az elmúlt évtized eredménylistája olyan hosszú, hogy nem férne el egy ötven oldalas kiadványban sem, és ez kiemelkedő. Versenyzőink nem csak a hazai versenyeken, Magyar Bajnokságokon és Diákolimpiákon győznek és szereznek érmekeket, hanem a kontinensviadalokon is rendszeres résztvevők lehetünk. Nagy öröm és megkönnyebbülés, hogy a kilencvenes évek nehézségei után a szakosztály életben tudott maradni, és el kell mondanom, hogy az utóbbi nyolc évben a MASZ támogatásának köszönhetően végre stabil alapokon dolgozhatunk, de az utóbbi két esztendőben egy kiemelt egyesületi támogatás még jobb helyzetbe hozta a TSC Geotech atlétikai szakosztályát. Ezen támogatásokkal remélhetőleg sokáig életben maradhat az atlétika Tatabányán.

– **Az a sportág, amelynek európai szövetsége az Utánpótlásért Edzői Címmel jutalmazott 2020-ban...**

– Ohhh, ne is kérdezd. Az egy hatalmas beugratás volt. Mindenki tudta, hogy miért kell Budapestre mennem, csak én nem. Épp az általunk tervezett évzáró napján rendezték az atlétikai szövetség év végi díjátadó ünnepségét, amire én is hivatalos voltam.

– Jó barátom, Petkovics Zoli közölte: mennem kell. Mondtam neki, ne vicceljen, épp aznap rendezzük a szokásos évzárónkat, amit mindig az ő programjához igazítunk. De addig erősködött, hogy a TSC Geotech évzárót áttettük egy nappal későbbre, én pedig elutaztam Budapestre. Ott a hosszas esti program második felvonásában derült ki, miért kellett ott lennem. Hatalmas meglepetés és megtiszteltetés volt, hogy átvehettem az Európai Atlétikai Szövetség Utánpótlásért Edzői Címet. Megható volt ennyi ember között ott lenni. Emellett a tavalyi évben jelöltek a Komárom-Esztergom megyei Príma Díjra is, ami ugyancsak hatalmas elismerés számomra. Ezt az ünnepséget a pandémia okán csak később rendezik meg. Szeretem a munkámat, mert olyan, mintha mindig is erre készültem volna. Jó érzés, hogy ezt mások is elismerik.

– **Az ilyen és ehhez hasonló sikerek nem következnének be, ha nem lennének példaképeink. Neked van-e, volt-e valaki, aki igazán motiválóan hatott?**

– Van, persze. Mint fiatal testnevelőnek, szükségem is volt egy sportemberre, akire mindig feltekinthettem. Így van ez a mai napig. Nekem Kiss Anti bácsi a példaképem. Nálam ő a csúcs. Az az elhivatottság, ahogyan ő dolgozott, az minden fiatal edzőnek példaértékű lehet. Jó sokat harcoltam az „Öreggel”, mert Anti bácsi igen makacs és céltudatos ember, de mindig tudta, mit kell, és mit lehet elérni. Mellette első trénerem és mentorom, Kovács Nimród nevezhető példaképnek, de Sárosi Ferenc, egykori testnevelőm, majd iskolai és egyesületi főnököm az, aki példa lehetett számomra. Igen fiatal voltam még, amikor a kilencvenes években kineveztek vezetőedzőnek. Ez hatalmas terhet jelentett, hiszen a klubot hihetetlen nehézségek kínozták. A szakemberek és a fiatal versenyzők nem, hogy jöttek volna, sokkal inkább elmentek a klubtól. Az utóbbi időszakban szerencsére a szövetség és a magyar kormány is kiemelten támogatja az atlétikát, így az elmúlt két évben már láthatóbb az alagút vége.

– **Meddig?**

– Úgy értem, meddig csinálom még ezt? Tavaly lettem hatvan esztendő, és Katona Géza barátomhoz hasonló lelkesedéssel dolgozom az eredményekért. Géza mögött talán én állok a második helyen a klubban eltöltött idő tekintetében. Géza jövőre hatvan, én lassan ötven éve tartozom a klubhoz. Azt gondolom, még néhány jó évünk van, de hatvanöt éves koromban elgondolkodom a visszavonuláson. A szakosztályban van is alkalmas személy, akinek át tudom adni a helyemet, és az iskolából is akkor mehetek majd nyugdíjba. Majd akkor hallgatom a kedvenc zenéimet: Al di Meolát, Chick Coreát és Billy Cobham-t.

A TSC GEOTECH ATLÉTIKAI SZAKOSZTÁLYÁNAK KIEMELKEDŐ EREDMÉNYEI 2010-2020

Nemzetközi (csak világversenyek)

2009.

Kubik Roland - Ifjúsági VB 800 m /// Bressanone

2010.

Szabó Sándor - Mezei Junior EB - VIII. helyezett ///
Abufeira

2011.

Szabó Sándor - Mezei U23-as EB /// Velenje
Gerencsér Ádám - Ifjúsági VB magasugrás /// Lille
Hoffer Krisztina - U23 EB hármassugrás /// Ostrova

2012.

Szabó Sándor - Mezei U23-as EB /// Szentendre

2013.

Szabó Sándor - Európa Kupa 5000 m /// Dublin
Szabó Sándor - U23 EB 10000 m /// Tampere
Gerencsér Ádám - Junior EB magasugrás IV. hely /// Rieti
Major Dávid - Ifjúsági VB 2000 m akadályfutás /// Donyeck
Szántó Bence - Európai Ifjúsági Olimpiai Fesztivál 2000 m
akadályfutás /// Utrecht
Bagdány Tomasz - Gyalogló Európa Kupa /// Dudince
Bagdány Tomasz - Junior Európa Bajnokság /// Rieti
Burger Donát - Gyalogló Európa Kupa /// Dudince
Hoffer Krisztina - Csapat EB hármassugrás /// Dublin

2014.

Szántó Bence - EYOF 2000 m akadály /// Baku
Bagdány Tomasz - Junior VB /// Eugene
Burger Donát - EYOF 10000 m gyaloglás /// Baku
Luterán Petra - Ifjúsági Olimpia magasugrás IV. helyezés
Nanjing
Schmölcz Márk Xavér - Ifjúsági Olimpia gerelyhajítás III.
helyezés /// Nanjing
Hoffer Krisztina - Csapat EB hármassugrás /// Tallinn

2015.

Bagdány Tomasz - U23 Európa Bajnokság 20 km gyaloglás
/// Tallinn

2016.

Sárosi Bálint - Ifjúsági EB 10000 m gyaloglás VIII. helyezés
/// Tbiliszi
Salamon András - Ifjúsági EB távolugrás /// Tbiliszi
Burger Donát - Gyalogló Csapat VB 10 km gyaloglás
/// Róma
Schmölcz Márk Xavér - Junior VB gerelyhajítás VI. hely
/// Bydgoszcz

2017.

Bagdány Tomasz - U23 EB 20 km gyaloglás /// Bydgoszcz
Bagdány Tomasz - Gyalogló Európa Kupa 20 km gyaloglás
/// Potebrady
Sárosi Bálint - Junior VB 10000 m gyaloglás /// Grosseto
Sárosi Bálint - Gyalogló Európa Kupa 10 km gyaloglás
/// Potebrady
Sárosi Bálint - Ifjúsági VB 10 km gyaloglás /// Nairobi
Salamon András - Ifjúsági VB távolugrás /// Nairobi
Salamon András - Junior Európa Bajnokság távolugrás
/// Grosseto
Schmölcz Mirtill - Ifjúsági VB gerelyhajítás /// Nairobi
Hoffer Krisztina - Csapat EB hármassugrás /// Tel-Aviv

2018.

Sárosi Bálint - Junior VB 10 km gyaloglás /// Tampere
Áts Viktória - Ifjúsági EB VII. hely /// Győr
Áts Viktória - Ifjúsági Olimpia VII. hely /// Buenos Aires
Misák Dominika - Ifjúsági EB gerelyhajítás /// Győr
Radócz Viktória - Ifjúsági EB hármassugrás /// Győr
Mayer Zsombor -
Európai Gyermek Atlétikai Játékok 1000 m /// Lowicz

2019.

Áts Viktória - Junior EB hármassugrás /// Boras
Salamon András - Junior EB távolugrás /// Boras
Mayer Zsombor - Európai Gyermek Atlétikai Játékok 1000
m /// Lowicz
Hoffer Krisztina - Csapat EB hármassugrás /// Sandnes

2020.

Lesti Diána - Felnőtt Fedettpályás EB távolugrás /// Torun

Kiemelkedő hazai eredmények: Természetesen a már leírt versenyzők korosztályos bajnokok is, de közülük kiemelkedik Hoffer Krisztina, aki ötszörös felnőtt fedett pályás magyar bajnok és hétszeres felnőtt szabadtéri magyar bajnok.

„EREDMÉNYEINK MELLETT SPORTDIPLOMÁCIAI SIKEREINK IS VANNAK”

- mondja Sámuel Botond

Salamon Zoltánhoz, a szakosztály vezetőedzőjéhez régi barátság fűz, hiszen Zoli hajdan nekem is segített az edzések összeállításában, amikor a TF-re felvételiztem. Örömteli, hogy az atlétikai szakosztály az elmúlt tíz évben a korábbiaknál is nagyobbra, eredményesebbre, sikeresebbre tudott növekedni. Amíg 2011-ben csupán négy, ma tizenegy edző dolgozik a szakosztály sikereiért, ráadásul egy olyan modern, európai színvonalú atlétikai komplexumban, ami sok klubnak csak álma lehet, számunkra viszont maga, a valóság. Örömteli, hogy amíg egykor Sterk Katalin, Pálóczi Gyula, Társi Zoltán hozta az eredményeket a Sportklubnak, úgy most is tudunk neveket említeni, hiszen Schmölcz Xavér, Luterán Petra, Salamon András, Hoffer Krisztina vagy Lesti Diána személyében korosztályos világverseny-résztevőkkel büszkélkedhetünk. Az elmúlt tíz esztendőben mindig az ország tíz legjobb szakosztálya lehetett a TSC atlétikai szakosztálya, ami kiemelkedő eredmény. Szerencsére a sportdiplomáciánk is remek, hiszen több, mint egy évtizede mi rendezzük a serdülők Országos Bajnokságát A Magyar Atlétikai Szövetséggel és Tatabánya megyei jogú várossal ápolunk kapcsolatainknak köszönhetően nemrég 150 millió forint ráfordítással megújult a szabadtéri atlétikai pályánk, de 2016-ban 130 millió forintból építhettük meg az ugrócsarnokunkat. A szakosztálynak van még egy komoly „külső motorja”: a Geotech Kft. tulajdonosa, Petkovics Zoltán több, mint két évtizede érzi szívügyének a tatabányai atlétikát, és támogatja a szakosztályt, amit a versenyzők a csodálatos eredményekkel meg is tudnak hálálni.

Egy lokálpatrióta támogató

Petkovics Zoltán minden „Bányász” sportolóért szorít

Petkovics Zoltán a kilencvenes évek közepe óta, huszonöt éve folyamatosan támogatja a Tatabányai Sport Club atlétikai szakosztályát. A Geotech Kft. tulajdonos-ügyvezetője baráti kapcsolatain keresztül jutott el a sportolókhöz, akikre igencsak büszke lehet, de lokálpatriótaként természetesen a TSC valamennyi sportolójáért szorít.

- Mikor, hogyan döntötted el, hogy belépsz a támogatók közé, és miért éppen az atlétika mögé álltál?

- A kilencvenes évek közepén cégemnek, a Geotech Kft-nek volt egy kispályás focicsapata a városi bajnokságban. Ezzel a csapattal azóta is aktívan együtt vagyunk. Itt ismertem meg Salamon Zoltánt, aki tán a „legkeményebb” játékosunk volt. A meccsek után, a vidéki tornákon sokat mesélt nekem az ő csapatáról: a sportklub atlétáiról. Nagyon szimpatikus volt a lendülete, az elért eredmények, az edző kollégák magas színvonalú, fáradhatatlan munkájának bemutatásakor. Ekkoriban hetente több egyesület, szakosztály kereste a vállalkozókat, cégeket, szponzori támogatást kérve. Természetesen sok, kis apró támogató volt minden csapat mellett. Egy találkozás alkalmával polgármesterünk, Bencsik János javasolta, hogy a sok apró támogatás helyett álljak egy komolyabb szakosztály mögé. Sokat nem kellett gondolkodnom, az atlétákat választ-

tottam. Nagyon tiszteltem a munkájukat, tudtam szerény anyagi lehetőségeikről. Jó döntés volt!

- Mikor érzed azt, hogy ez a negyedszázados támogatás jó helyen kötött ki? Volt-e olyan emléked, bizsergető élményed a sportklubban, amelyet szívesen megosztanál a közönséggel?

- Élményeim között nekem minden évben két boldogságban töltött karácsonyom van. Az egyik december 24-én, a családommal.

- A másik minden év november végén az atlétikai szakosztály évzáró vacsoráján. Csodálatos élményt ad minden évben, hogy találkozhatom az edzőkkel, a sportolókkal, idősebb atlétákkal, szeniorjainkkal. Az este csúcspontja, amikor díjakat adunk át az év leg-sikeresebb sportolóinak. Csak itt láthatok nagy, ke-rek szemű, 8-12 éves fiúkat, lányokat, kipirult arccal, életük talán első öltönyében, csinos ruhácskájukban. Megilletődve veszik át az ajándékokat. Irigylem is az edzőket, akiknek a versenyek, edzések során sok ilyen boldog élményük van. Persze, ezekért a sikerekért kő-keményen meg is kell dolgozniuk. Én a kezdetektől tudom, hogy jó helyre kerültem az atlétákhoz. Sokkal több élményt kaptam tőlük mint amire huszonöt éve számítottam. Nagyon büszke vagyok minden közös eredményre. Örömmel tölt el, hogy láthatom az edzők lelkesedését, munkabírását, vezetőink Salamon Zoli, Sámuel Botond tapasztalt irányításával, mindennapos lelkesedésével. Mint helyi vállalkozó „csak” egy támo-gatandó sportágot kerestem, de helyette egy csapatot, egy egymásért küzdő csodálatos kis közösséget talál-tam. Nagyon büszke vagyok, hogy ennek a családnak én is tagja lehetek.

- A TSC elnökségi tagjaként vélhetően a többi szakosztállyal is remek kapcsolatban vagy. Ki az, akinek szurkolsz még esetleg?

- Kinek szurkolok? Hajrá, Bányász! Természetesen a Sportklub minden versenyzőjének szurkolok. Sala-mon Zoliék mellett Plásztán Attila, Katona Géza, Pó-cza Károly, Rózsa András és Gyurkovics Pista, a nagy mesterek, szintén rajta vannak a dicsőségtáblámon. Száztíz éves lett a klub! A mai, talán kicsit rohanó vi-lágunkban nagy dolog egy ilyen nagymúltú, rengeteg példaképet felvonultató közösség munkájában részt venni. Minden mai vezető munkáján látom a tenni akarást, örömmel tölt el, ha ennek a munkának én is segítője lehetek. Jó lenne, ha a fiatal tatabányai fiúk és lányok többet tudnának a helyi sportélet múltjáról, büszkeségeinkről és gyakrabban látnánk őket szurko-lóként az eseményeken. Ez is a mi történelmünk ré-sze, csakis a tatabányaiaké. Együtt éltük-éljük meg, és ezért a sportolók és edzők mellett köszönetemet kell kifejeznem városunk vezetőinek, az atlétikai szövet-ségnek, szponzorainknak, a média munkatársainak, szurkolóinknak, hiszen velük együtt dolgozunk.

A Tatabányai Sport Club fennállásának száztizedik évfordulójára készült kiadványunk elkészítése közben történt meg az, amire senki sem számított. életének nyolcvanhatodik évében elhunyt Kiss Antal, a Tatabányai Sport Club olimpiai ezüstérmes gyaloglója, majd edzője, Tatabánya és Gyöngyös városok Díszpolgára. Salamon Zoltán az atlétika szakosztály vezetőedzője így emlékezik Kiss Antalra.

„1984 óta dolgoztam Anti bácsival, aki akkor a gyalogló szakágnak volt a vezetője. Számtalan kiváló válogatott atlétának volt az edzője. A gyaloglás mellett a középtávfutókat is felkészítette. Az akkori idők legjobb tanítványai közül Urbanik Sándor és Füsti Edina olimpiakon voltak. Urbanik Sándor négyszeres olimpiakon, olimpiai 8. helyezett, fedettpályás EB 3. helyezett, Füsti Edina kétszeres olimpiakon és hatszoros magyar bajnok. Elképesztően fanatikus edző volt, mindene volt az atlétika. A magyar atlétikában hatalmas tisztelete volt és van, amit nem csak az olimpiai ezüstérmének köszönhetett, hanem a sportághoz, a gyaloglás iránti elkötelezettségének is. Edzőként precíz és felkészült volt, az edzéstervek megvalósításában, tervezésében és azoknak vezetésében is rendkívül törekedett a pontosságra. Tanítványainak méltó példaképe volt, nagy megbecsülésnek örvendett. Nem csak sportolóként, hanem szakmai tudása miatt is elismerték.

A fiatal tatabányai edzőgeneráció vezetése is méltóképpen értékelte őt. A tatabányai atlétika és a teljes sportélet egy edzőlegendát is veszített személyében.

Számos kitüntetése közül kiemelkednek: Érdemes sportoló, Tatabánya város ezüst Turul-díja (1996), Tiszteleti érem az olimpiai eszme terjesztéséért (2006), Gyöngyös és Tatabánya város díszpolgára (2007, 2013), Magyar atlétikáért arany fokozat (2005). Ezeken kívül számos városi és megyei elismerésnek a tulajdonosa.

Emléke örökké élni fog szívünkben!”

Kiss Antal legjobb eredményei:

1968 Mexikóváros

olimpiai ezüstérem 50 km-es gyaloglásban

Varese - Lugano Kupa

egyéni 3. hely és csapatban 2. hely

Pescara - Lugano Kupa

egyéni 2. hely és csapatban 3. hely

Trieszt - Lugano Kupa

egyéni 4. hely

**Egyéniben ötszörös,
csapatban hatszoros magyar bajnok**

Földi Imre Sportösztöndíjasok 2013-2020

2013

Hoffer Krisztina atléta

Gerencsér Ádám atléta

Berki Lilla súlyemelő

2014

Gerencsér Ádám atléta

Tar Sándor ökölvívó

2015

Luterán Petra atléta

Schmölcz Márk Xavér atléta

Tar Sándor ökölvívó

2016

Gnám Tamara vívó

Pákozdi Éva súlyemelő

Tar Sándor ökölvívó

2017

Pákozdi Éva súlyemelő

Gnám Tamara vívó

Schmölcz Márk Xavér atléta

Réczi Bianka birkózó

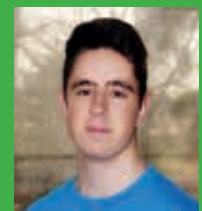

2018

Réczi Bianka birkózó

Pákozdi Éva súlyemelő

Salamon András atléta

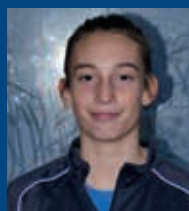

2019

Marton Márk birkózó

Balázs Bálint birkózó

Áts Viktória atléta

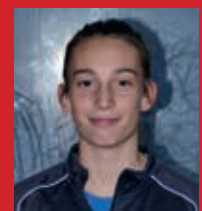

2020

Balázs Bálint birkózó

Deák Zoltán birkózó

Áts Viktória atléta

Húsz éve a legjobb tízben

Az ország legjobb szakosztályai között a TSC birkózói

A 2000-es évek elejétől megszokhattuk, hogy a Tatabányai SC birkózói a magyar bajnoki címek és helyezések mellett nemzetközi versenyeken, Európa- és Világbajnokságokon is dobogós helyezéseket szereznek. Katona Géza vezetőedző mellett olyan edzői stáb állt fel, amely garancia a sikerekre. A szülői negyedik helyezett olimpiikon, Takács János mellett a sokszoros veterán vb-érmes Turák Pál és a szakosztály korábbi ugyancsak sikeres versenyzője, Ungi Lajos segíti a vezetőedző munkáját. A szakosztály a Klub fennállásának századik évfordulóján 2010-ben avathatta fel az új birkózótermet. Ugyanabban az esztendőben Koller András kadett Eb-ezüstérmet szerzett. Az elmúlt tíz esztendőben a TSC birkózói eredményes csapatbajnoki szerepléseken vannak túl, de évenként számos korosztályos magyar bajnoki címet is szereztek a versenyzők, akik közül többen Európa- és világbajnokságokon is elindulhattak.

Koller András mellett Szerencse Mónika, Csánó Zsófia, Árvai Márk, Balogh László, Réczy Biana, Csík Annamária, Wendler Mónika, Wendler Zsuzsanna, Ungi Lajos és Kósa Dániel, valamint az elmúlt években Balázs Bálint, Marton Márk, Zóni Dávid, Gyürki Tibor és Lázár Csenge is rendszeres győztesei és helyezettjei voltak a magyar bajnokságoknak, de a világversenyeken is szép sikereket hoztak a szakosztálynak. A szakosztály edzője, Turák Pál, aki a veterán világbajnokságokról hoz minden évben ezüst-, vagy bronzérmet.

A versenyzők közül többen Földi Ösztöndíjasok voltak az elmúlt évek során.

Az elmúlt években igazolt Tatabányára a kaukázusi orosz Murat Kuramagomedov, akinek még van esélye arra, hogy kivívja az olimpiai részvételt. Így 1988 után újra lehet olimpiai indulója a TSC birkózó szakosztá-

lynak. A szülői olimpián Takács János szerepelt kiemelkedően, hiszen negyedik helyet szerzett. „Taki” a mai napig kötődik a szakosztályhoz, hiszen edzőként vezetgeti a fiatalokat céljaik felé.

Takács János a magyar birkózás csodagyerekének számított, hiszen 1985-ben mindkét fogásnembben győzött az ifjúsági Európa-bajnokságon. Az 1967-ben született birkózófenomén hat évesen fogott bele a sportágba, és azóta egyetlen edzést sem hagyott ki. „Amikor elkezdtem birkózni, még nem volt túl sikeres a sportág Tatabányán, de később, Katona Géza és Géth Ede vezetésével azzá vált. Számomra büszkeség, hogy fiatal koromban Eb-t nyertem, majd jött az olimpiai negyedik hely, ami miatt azért volt némi hiányérzetem, jó lett volna a döntőbe kerülni. Hegedűs Csaba szövetségi kapitánnyal rengeteget dolgoztunk, és hittünk abban, hogy sikerülhet.

– Így, hogy a gyerekek között dolgozom, megmaradhattam gyermeknek. Mintha ma jönnék be először a terembe, ma is annyira jó érzés itt lenni. Szeretünk a gyerekekkel dolgozni, hiszen az öröm és a bánat pillanatait is együtt éljük meg velük, olyan, mintha a saját gyermekeink lennének. Egy szóval elégedettek lehetünk a munkánkkal, a sikereinkkel, a gyerekekkel. Gézát pedig valamennyiünk második Apukájának tekintjük, és azt gondolom, ő sohasem fogja abahagyni a birkózást.

Turák Pál ugyancsak több, mint negyven éve dolgozik a TSC birkózó szakosztályában. Fiatal versenyzőként számos sikert érhetett el, korosztályos magyar bajnoki címe mellett a felnőtt magyar bajnoki ezüstérem lehetett a legszebb eredménye.

A mai napig igazán kiemelkedő sikereket ér el, hiszen a veterán világbajnokságokon rendszeresen a dobogón végez.

„Nagyon büszke vagyok arra, hogy a TSC birkózó szakosztályának tagja lehetek már 1979 óta - mondja Turák Pál. A társaimmal, Czug Zsoltival, Gyürki Sanyival büszkén léptünk be a terembe, ahol már ott volt Takács Jancsi, vagy Henger Pista. Az első edzésen egy kis golyó voltam, úgy gurítottak be a terembe, de a nagyokra felnéztünk, mert számunkra dicsőség volt, hogy birkózhattunk velük. A jelenlegi tanítványainkra hasonló büszkeséggel tekinthetünk, mert tudjuk, mit küzdenek azért, hogy eljussanak egyegy versenyre, amin együtt sírunk és nevetünk is velük. Réczi Bianka esete jó példa, hiszen 2015-ben az Eb-re készülve nagyon kemény munkát végeztünk, hogy Bianka lefogyjon a súlycsoportjába. Nagyon nehéz perceket éltünk meg itt, a teremben, volt, hogy összezuhant, sírt, de

sikerült. Ezek a gyerekek maximálisan odateszik magukat, akár testben, akár lélekben. A gyerekek mellett van még egy ember, aki nélkül nem lenne élet az élet: Katona Géza a második Apánk, aki kölyökkorunk óta dolgozik velünk, szinte családtagok vagyunk. Az a célunk, hogy minden gyerekből jó sportolót és első sorban jó embert neveljünk.”

Hatvan év a sárga szőnyegen

Katona Géza példaképek nélkül is szenzációs pályafutást produkált

Katona Géza a tizedik születésnapjára különleges ajándékot kapott a sorstól. „Tíz éves lettem éppen, amikor első alkalommal állhattam a birkózó szőnyegre” – emlékezik vissza a 110 esztendőes Tatabányai SC birkózóinak ikonikus vezetőedzője, aki 1962-ben az akkori Munkáskaszinó küzdőtermébe léphetett be. Abban a teremben együtt edzettek a birkózók, a cselgáncsozók, az ökölvívók és a súlyemelők is. Géza hat évtizede dolgozik a sportágban, és a vele elköltött beszélgetésben azt is elmondja, meddig kíván még aktív tagja maradni a Klub egyik legeredményesebb csapatának. A millió emlék és élmény felidézése közben az is kiderült, miért nem volt példaképe Katona Gézának?

– Muddy Waters, vagy Stevie Ray Vaughan?

– Áhhhhh - vigyorodik el a sokszor mosolygós tréner - értem a kérdést! Valóban szeretem az amerikai blues zenét, tehát ebben a sorrendben, vagy épp fordítva is jöhet bármelyik. Az igazsághoz tartozik, hogy nem csak a blues, hanem a rock zenében is vannak kedvenceim ebből az időszakból, a hetvenes évekből. A Led Zeppelin, a Deep Purple, vagy épp Eric Clapton mindig jöhet. Több, mint ötszáz lemezem van otthon, de mostanában más hobbim is lett. A pandémiás korlátozások alatt feleséggel rendszeresen kirándulunk. Ezt nem úgy kell elképzelni, hogy sétálgatunk az erdőben, hanem épp ellenkezőleg: amolyan teljesítménytúrákat bonyolítunk le. Kitűzünk egy helyet, ahová el kell jutnunk, és sokszor teljes lendületből gyalogolunk a cél felé.

– Pedig lenne mit kipihenni, hiszen lassan hat évtizede megállás nélkül dolgozol a klubban, a klubért.

– Valóban régen volt 1962, jövőre, a hetvenedik születésnapomon a hatvanadik itt eltöltött évet is ünnepelek, ha megérem. Ugyanakkor a hetvenedik

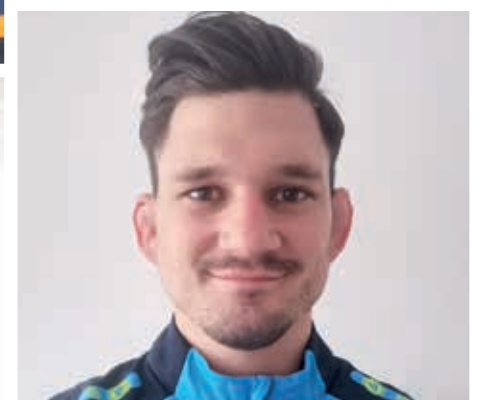
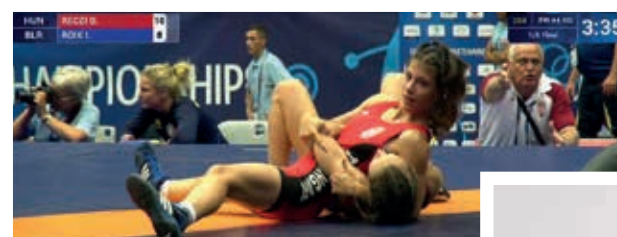

születésnapomon szeretnék visszavonulni, és átadni a munkát, a felelősséget, a sikereket, örömeiket és a nem kevés küzdelmet és bánatot is az utódaimnak. Takács Jancsi, Turák Pali és most már Ungi Lali is méltóak arra, hogy átvegyék tőlem a szakosztály munkáját. Valójában azt egyelőre elképzelni sem tudom, hogy mit tennék a birkózó szakosztály nélkül, de most úgy gondolom, hogy ezek a szép, kerek évfordulók a befejezést kell, hogy jelentsék.

– Ilyenkor jöhetnének a sablon kérdések, hogy miért lettél edző és mire, kire vagy a legbüszkébb, de talán elég egy pillantást vetni rád, egy-egy edzés közben, és elég néhány tablót megtalálni itt, a teremben.

– Mindig is fanatikusan tudtam hozzáállni a sporthoz. Mivel édesapám, Katona István, a Tatabányai Bányász, majd a Tatai HAC birkózóedzője volt, elég egyértelmű, hogy miért választottam ezt a sportágat. Mindig is volt egyfajta tehetségem, rutinom ehhez a sporthoz,

és ahogy illik, a fiatalok között is győztem. Felnőttként is ott voltam a legjobbak között, de magyar bajnoki címet sajnos nem sikerült szereznem. Igaz, előfordult, hogy egy-egy világbajnokot legyőztem a magyar bajnoki küzdelmekben. Amikor felhagytam az aktív versenyzéssel, fel sem merült bennem, hogy elhagyjam a klubot, a szakosztályt. A mi fiatalokunkban nem volt kidolgozott stratégia az utánpótlás felépítésére, ezért nekünk nehéz volt. Amikor 1976-ban Géth Edével lehetőséget kaptunk, hogy felépítsük a szakosztályt, elkezdtünk összerakni egy piramis rendszert, aminek az alján akár 50-60 fiatal dolgozott, majd felfelé haladva egészen a csúsig maradtak olyan versenyzők, akik bármilyen világversenyen megállhatták a helyüket. 1981-ben már IBV-résztvevőnk, sőt 1983-ban IBV bronzérmesünk volt, utóbbi Henger István személyében. Ekkor már zajlott az a korszak, amelyben az egyik legkedvesebb csapatom kezdte el szállítani az eredményeket. Fónay Zoltán, Sámuel Botond, Sámuel Tamás, Békefi Sándor, Pintér Tibor, Bayer Sándor és Szabó Róbert nemzetközi versenyeken, korosztályos Európa- és világbajnokságokon végeztek szép helyezésekkel, Turák Paliék is magyar bajnoki címeket nyertek, majd jött a csúcs: Takács János 1985-ben, az ifjúsági Európa-bajnokságon szabadfogásban és kötöttfogásban is megnyerte a súlycsoportját, majd 1987-ben a junior vébén ezüstérmes lett. 1988-ban a szöuli olimpián a tatabányai birkózás legjobb eredményét hozva Takács János a negyedik helyen zárt. Természetes, hogy erre a korosztályra vagyok a legbüszkébb, de a kétezres évek birkózóival is számos sikert értünk el. Amikor elkezdtük az egészet, 1976 táján a Tatabányai Sport Club (akkor még Tatabányai Bányász Sport Club) a 28. helyen állt az orszá-

gos birkózó ranglistán. A nyolcvanas évektől elindultunk felfelé, majd 2000 táján beléptünk az első tízbe, és ott is maradtunk, noha a szakosztályok száma nem csökkent.

– Ezt az időszakot végig követhettük, hiszen a kilencvenes évek közepe óta a Tatabányai Közösségi Televízió munkatársaiként is komoly figyelmet fordítottunk a birkózók eredményeire. Magam egy fanatikus lelkesedéssel dolgozó edzőt ismertem meg benned, az edző kollégákban és a versenyzőkben pedig valami hasonló tüzet tapasztaltam. Mitől maradt ez meg benned?

– Ilyen vagyok, fanatikus. Amit csinállok, csinálunk, azt maximális lendülettel, tudással, tapasztalattal tesszük. Nekem nem okozott gondot kezdő edzőként bekéredzkedni a Csepel vagy a Fradi edzéseire, ahol különböző technikákat, taktikákat leshettem el. Úgy éreztem, versenyzőként sok maradt bennem.

– Számos versenyt nyertem, élveztem a birkózást, de nem feltétlenül tudtam elérni azokat a célokat, amikért az ember sportolónak szegődik. Úgy gondoltam, hogy azok a sikerek, amiket én nem tudtam elérni, az általam edzett fiatalokat illetik: majd ők elérik. Ezért voltam nagyon boldog Turák Pali, Takács Jancsi, majd Sámuel Botondék sikereiben, de Koller Andris kadet Eb-ezüstérme is hasonlóan jó érzéseket keltett bennünk, 2010-ben. Ráadásul 2010 egy csodálatos év volt, hiszen Andris ezüstje mellett elfoglalhattuk a jelenlegi edzőtermünket. Ez akkor meg is illette az abban az évben 100 esztendőes Tatabányai SC-t.

– **Mit jelent neked a szó: példakép?**

– Jelenthet sok mindent, mert persze, fontos, de el kell mondanom: nekem nem voltak példaképeim, és én sem akartam példaképe lenni senkinek. Miért? Mert a példakép sok embernek sokfélét jelenthet. Van, aki becsületes, tisztességes, van, aki sikeres és eredményes, és van, aki szorgalmas és tiszteletre méltó. De reggelig sorolhatnám, kit miért lehetne példaképnek tekinteni. Viszont meggyőződéseim, hogy egy ember nem rendelkezhet minden pozitív tulajdonsággal egyben. Lehetsz példaképe valakinek egy-egy bizonyos tulajdonságod alapján, de lehet olyan tulajdonságod is, ami egyáltalán nem szolgál példaként. Ez olyan, mint a birkózásban az egyik alapelvem: a biztos, pontos védekezést kell megtanítani a gyerekeknek, hiszen ha

ellenük nem tudnak pontot szerezni, akkor nekik elég egyetlen pont a győzelemhez. Egy meccset elég 1-0-ra megnyerni, de akkor biztosan győztél, és lehet egy látványos meccsen 17-15-re kikapni, de akkor kikapnál, mert lutri volt, nem tudtál védekezni rendesen. Ki a példakép: aki biztosan nyer, de „csak” 1-0-ra, vagy aki látványos meccsen mindig kikap?

– **Ha példaképnek nem is tekintened magad, egy jókora közösség gazdasági ésszakmai vezetése elismert, hiszen 2019-ben megkaptad Komárom-Esztergom megye Prima Díját.**

– Mit is mondhatnék? Ez akkor is nagyon meglepett, és rendkívül jól esett nekem. Amikor a színpadra léptem, azt gondoltam, meg sem tudok majd szólalni, annyira elérzékenyültem. Aztán valamit mégis el tudtam mondani, sőt nem is volt olyan rossz – mondja mosolyogva. Azt a díjat egy olyan „mezőnyben” nyertem el, amelynek valamennyi tagja kiemelkedő teljesítményeket ért el munkája során, és ezért számomra még értékesebb ez a Prima Díj. Ezek után nem is vágnék már semmi-re, hiszen az életben, a sportéletben is annyi mindent kaptam, városi, megyei és szövetségi szinten is. Amit adtam, azt szívből adtam, és amit kaptam, annak mindig nagyon örültem. Egyvalamit kívánhatok?

– **Persze, mi lenne az?**

– Csaknem száz éves szakosztályunk hosszú idő után ismét rendelkezik olimpiai résztvevő eséllyel. A honosított versenyzőnk, Murad Kuramagomedov idén kijuthat a tokiói olimpiára. A kijutás már maga nagy ajándék lenne, tovább nem is merem gondolni. Jövőre, a hetvenedik születésnapomon még boldogabban vonulhatnék vissza.

A birkózó szakosztály méltó a TSC elmúlt 110 évére

- vallja Gíber Mihály, szakosztályvezető, a TSC elnökségének tagja

Másfél évtizede komoly támogatója a TSC birkózó szakosztályának a japán AGC Glass Hungary kft. A Tatabányai Ipari Parkban működő vállalkozás hr-igazgatója, Gíber Mihály, aki 2005-ben került kapcsolatba a TSC birkózóival, és azonnal segítő kezet nyújtott a már akkor is kiemelkedő munkát végző szakosztály számára.

- Mindig is komoly, kemény, férfias sportágnak véltem a birkózást, ami az olimpiai sportágak között is az elsők között szerepelt, és a mindenkori magyar, valamint a tatabányai eredmények hatására nem is lehetett kérdés, hogy az AGC a szakosztály mellé áll – mondja Gíber Mihály, aki maga is sokáig sportolt. - 2005 után évről-évre testközelből láthattuk és élhettük át a birkózók sikereit, hiszen számos korosztályos bajnoki és diákolimpiai címet szereztek a versenyzők, akik nemzetközi versenyeken is képviselhették a TSC színeit. Az év végi záró vacsorákon rendszeresen ünnepelhetjük azokat a sportolókat, akik a legszebb sikereket hozzák a Klubnak, de azokat is ünnepelnünk kell, akik a saját képességeikhez mérten teljesítenek kimagaslóan. Sokszor, sok fiatalnak ugyanis nem az olimpiai részvétel, a csillogó érmek megszerzése a nagy feladat, hanem az, hogy magához mérve is kiemelkedően tudjon teljesíteni, legyen szó bármelyik sportágról. A Tatabányai Sport Club-nál elnökségi tagként a birkózók mellett természetesen a többi szakosztály munkáját is figyelemmel követhetem. Így örülök valamennyi atlétikai, ökölvívó, súlyemelő, vagy éppen vívó sikernek. Büszkeséggel töltö el, hogy egy immár száztíz éves Sportklubban viselhetek tisztséget, ami számomra legalább akkora megtiszteltetés, mint ha a TSC sportolója lennék. Külön öröm, hogy az Elnökség szakértelmével, illetve az AGC Glass Hungary kft. és valamennyi támogató bevonásával erős alapokon nyugvó, stabil Sportklubot tudhatunk magunkénak. Egy olyan Társaságot, amely méltó az elmúlt százöt évre, és azon alapítókra, akik 1910-ben megteremtették a Tatabányai Sport Club-ot. Szakosztályunk Magyarország 130 birkózó egyesülete közül több, mint 10 éve az első tizenben szerepel, és erre nagyon büszkék vagyunk.

Sámuel Botond: Tíz évig lehettem a birkózó szakosztály sportolója, majd edzőként is dolgozhattam a csapattal. Természetes, hogy szinte családtagként tekintek az edzőkre, Katona Géza pedig mintha nekem is az egyik legfontosabb szerepet tölti be az életemben. A szakosztályban közel száz fő sportolhat, nem is akármilyen körülmények között, hiszen a tíz éve átadott teremben nemrég a Magyar Birkózó Szövetség segítségével 4 millió forintból fejleszthettük a klimatizálást. Jelenleg „csak” a munkára kell koncentrálniuk a versenyzőknek és az edzőknek. A fiatalok örömteli, előremutató eredményeket érnek el, de a legígéretesebb reménységünk a honosított orosz fiú, Murad Kuramagomedov. Vele komoly olimpiai reményeink lehetnek.

AKIK 2019-BEN MAGYAR VÁLOGATOTTKÉNT SZEREPELTEK VILÁGVERSENYEKEN:

Balázs Bálint kadet EB 11., Európai olimpiai ifjúsági fesztivál 10.

Deák Zoltán kadet EB 14.; Marton Márk junior EB 8.; Gyürky Tibor junior EB. 16. illetve junior VB 18.;

Réczi Bianka U-23 EB. 9.; Lázár Csenge kadet EB 9. ; Zóni Dániel Combat Games U-15 világtétő 5.;

Murad Kuramagomedov felnőtt VB. 9., U-23 VB 5.

Versenyzőink 2019-ban 11 magyar bajnoki címet és 26 magyar bajnoki érmet nyertek az év legfontosabb versenyein a magyar bajnokságokon, valamint a diákolimpiákon, a meghívásos és országos versenyeken is hasonlóan jól szerepeltek. Nemzetközileg is jó néhányan letették névjegyüket. Örömteli, hogy a korosztályos válogatott edzőtáborába most már rendszeresen 8-10 tatabányai birkózó kap meghívást és Ungi Lajos személyében tatabányai edző is bekerült az MBSZ által finanszírozott edzők közé.

A TATABÁNYAI SPORT CLUB BIRKÓZÓ SZAKOSZTÁLYA AZ ALÁBBI STÁBBAL TEVÉKENYKEDIK:

Katona Géza – vezetőedző (felnőtt, és minden korcsoport);

Turák Pál – edző (junior, kadet, serdülő); Ungi Lajos – edző (diák I, diák II., előkészítő csop., Szárliget)

Takács János – edző (minden korcsoport) + Ovi birkózó program

Az új teremre és az Olimpiára is vágnak a vívók

Plásztán Attila és csapata derűlátóan és eredményesen dolgozik

Igazán családias környezetben edzenek a Tatabányai SC vívói. Plásztán Attila vezetőedző tanítványai a Földi Imre Sportcsarnok hátsó termében találtak otthonra. Mindaddig, amíg el nem készül a multifunkcionális sportcsarnok, amelynek alagsorában ezer négyzetméter alapterületű vívótermet alakítanak ki. A vívók éppen a Klub századik évfordulójának évében, 2010-ben költözhettek be a Földi Imre Sportcsarnokhoz épített raktárhelységből vívóteremmé alakított otthonukba.

– Ebben a 7 méter széles és 20 méter hosszú teremben, 5 páston zajlanak az edzések” – mondja a 2016-ban Megyei Prima Díjjal elismert edző, Plásztán Attila, aki a magyar válogatott edzőjeként is dolgozik. Komoly szakmai munka zajlik a teremben, így nem megle-

pő, hogy tanítványai közül sokan ott lehetnek a bajnokságok legjobb helyezettjei között. – Az elmúlt 10

év alatt sikerült komfortosítani a vívótermünket: a nyílászárók korszerűbbre cserélése után 2020-ban modern légtechnikai eszközt sikerült a Magyar Vívó Szövetség segítségével beszerezni, ami a terem fűtését és szellőzését is megoldja” – mutat körbe a mester, mialatt a fiatal vívók a gyakorlato-
kat végzik.

– A szakmai munkánkat nagyban segíti, hogy saját, állandó teremben tudunk dolgozni. Egy szabályos pást mérete másfél méter széles és 14 méter hosszú a küzdőtér, a két végén 2-2 méteres lefutóval, így összesen 18 méter. A saját vívóteremnek és a stabilizálódó anyagi háttérnek köszönhetően új lendületet kapott a szakosztály, ami a létszámon és az eredménye-

versenyző. A 2019-es évtől menedzseljük a felnőtt Világ Kupa versenyekre is. Komoly esélye van, ha így folytatja pályafutását, hogy később meghatározó versenyzője legyen a magyar felnőtt női párbajtőrvívásnak. Hosszú távon a célunk, hogy a felnőtt válogatott tagjaként harcba szálljon a 2024-es Olimpiai részvételért. Megfelelő menedzselés mellett, az eddig elért eredményei, szorgalma és munkája alapján reális esélye van a kitűzött célok elérésére. 2018 évben kétszer is meghívták a felnőtt válogatott csapatba. Januárban Havannában, márciusban Barcelonában vívott felnőtt csapat világkupa versenyen a felnőtt nemzeti válogatottban.

Mindkét alkalommal meg-

inkben is megmutatkozott - vezet be a munka gyümölcsöskertjébe Plásztán Attila, és belekezd a végtelennek tűnő névsorba.

– Újra lettek magyar bajnoki érmeseink, válogatott versenyzőink nemzetközi eredményekkel. Sok versenyzőnk jutott el az elmúlt években a Diákolimpiákra az Országos Döntőbe, ahol sikeresen szerepeltek, érmes helyezéseket értek el: Kapui Bálint, Halmi Csongor, Pruzsina Panna, a gyermek fiú párbajtőr csapat: Miholics, Máté Kancz Benedek, Kubinger Ákos. Az elmúlt 10 év legsikeresebb vívója a 2000-es születésű Gnám Tamara, aki az országos bajnoki címek mellett számos nemzetközi sikert ért el. 2016-ban, 16 évesen megnyerte a Kadet Országos Bajnokságot (U17) és ugyanabban az évben 3. helyen végzett a Junior Országos Bajnokságon (U20) és második helyen zárt Szász-Kovács Emese, olimpiai bajnok mögött a Felnőtt Országos Bajnokságon. Még ebben az évben döntős volt a Novi Sad-i Junior Európa Bajnokságon (U20)

2017-ben újabb korosztályos dobogók következtek: az Országos Bajnokságon 3. hely, a Plovdivi Kadet Európa Bajnokságon egy első hely csapatban, majd a kadet világbajnokságon 2. hely egyéniben. Gnám Tamara 2018-ban egész éves magabiztos versenyzésének köszönhetően két korosztályban is kivívta a válogatott tagságot. A junior (18-20 évesek) korosztály mellett a felnőttek között is szépen teljesített, tagja a nyolc fős felnőtt válogatott keretnek is. Tamara szorgalmas, tehetséges

állta a helyét a felnőttek között is, és kiválóan vívott. Januárban a 3. helyen végzett a Burgosi Junior Csapatvilágkupa versenyen. Az áprilisi Veronai Junior Világbajnokságon még a 128 között egy belga versenyzővel vívott mérkőzésen ujjtörést szenvedett. Ott még nem tudtuk ezt, ezért folytatta a versenyt, és még 3 mérkőzést nyert sérült kézzel. Sajnos a 16 között már nagy fájdalmak voltak és nem bírt győzni a későbbi világbajnok ellen, így a 13. helyen zárta a junior Világbajnokságot. A törése miatt a csapatversenyeken már nem tudott vívni a VB-n. 2019-ben 3. helyen végzett az U23 Európa Bajnokságon a magyar csapattal. Az évközi korosztályos Junior Világ Kupa versenyeken (U20) háromszor is a dobogón végzett: Helsinkiben bronz, Udinében ezüst, Dijon-ban aranyérmes nyert. 2020-ban a világjárvány miatt törölték a Junior Világbajnokságot és az U23 Európa Bajnokságot is, ahol éremesélyesnek számított egyéniben és csapatban egyaránt. Jelenleg, 2021-ben a felnőtt válogatott keret tagja. Sajnos már egy éve nincsenek nemzetközi versenyek. 2020 márciusa óta a hazai felkészülést is több hónapra felfüggesztették, majd a nyár végén újra indulhatott. Klub edzésekkel és zárt kapus hazai versenyekkel igyekszünk formában maradni. Várjuk, hogy az élet visszazökkenjen a normális kerékvágásba, addig is mindent megteszünk a biztonságos újrakezdés érdekében bízunk a sikeres folytatásban – mondja Plásztán Attila, aki szokásához híven igen bizakodó és optimista.

„Van kire hagynom a nehéz munkát, ha ideje lesz”

Rózsa András, az ökölvívók vezetőedzője **nyugodtan dőlhet hátra**, de majd csak idővel

Az egyik legférfiasabb, ha nem a legférfiasabb sportág. Így jellemzik az ókori görögök egyik legkedveltebb sportját, amelynek Tatabányán 1939 óta működik szakosztálya. A nyolc évtizedben egyéni magyar bajnokok és helyezettek, valamint a Csapatbajnokságok érmeseit adó tatabányai csapat legnagyobb sikereit a hetvenes évek végétől a nyolcvanasok közepéig érte el. Somodi Ferenc a kölni Európa-bajnokságon ezüst-, Rózsa András bronzérmet szerzett, majd Somodi az 1985-ös budapesti Eb-n a legjobbnak bizonyulva Európa-bajnok lett. Volt milyen eredményekre alapozni a kilencvenes évek tatabányai ökölvívását, amelyben számos fiatal bunyós tűnt ki. Mindenki közül Varga Miklós volt a legeredményesebb, hiszen Európa- és Világbajnokságon vehetett részt, mint Rózsa András vezetőedző tanítványa.

A Tatabányai SC ökölvívóterméből jelenleg is komoly eredmények érkeznek, hiszen nincs év, amelyben ne nyernének országos bajnoki címeket és helyezéseket a mai fiatalok, ám jelenleg a TSC ökölvívói inkább az utánpótlásra koncentrálnak. A szenzációsan felújított teremben Rózsa András és Kardos József edzésein sok fiatal próbálgatja lehetőségeit, de a versenyzők mellett még valamiben kiemelkedik a Tatabányai SC: Csokor Zoltán, Babai Sándor, Udvari Attila és Csokor Csaba személyében négy nemzetközi ökölvívó bíró is tagja a szakosztálynak. Emellett első három szakember edzőként is vizsgázott. Van tehát kikre hagyni a nehéz munkát, ha eljön annak az ideje – vallja a hatvannégy esztendőes Rózsa András, aki 48 kilogrammban versenyzte végig pályafutását.

– **Hogy lesz egy közgazdasági tanulóból ökölvívó?**

– Jó kérdés. Mindig is vonzott a sport, az öklözés világa. Amikor Egyekről bekerültem a középiskolába, ott a szomszéd helyiségben gyakoroltak az ökölvívók. És mivel mindig is érdekelt a sportág, hamar bekapog-

tunk páran azon az ajtón, ahonnan a pofonok zaja érkezett – mondja Rózsa András, a TSC ökölvívóinak vezetőedzője, aki tizenévesen a debreceni közgazdasági középiskolában tanult tovább.

– **Akkor hosszú volt az út Tatabányáig.**

– Nem volt rövid, de nagyon hosszúnak sem mondanám. A sulis elvégzése után behívtak katonának, és azt az akkor még két évet a Budapest Honvéd állományában tölthettem. 1977-ben derült ki, hogy Budapesten nem maradok, Tatabányán azonban kerestek ökölvívókat, így Somodi Feriékkel együtt Tatabányára igazoltam.

– Jól ment a bunyó, hiszen magyar bajnokságokat nyertünk, és 1979-ben a kölni Európa bajnokságon Somodi Feri ezüst-, én pedig bronzérmet szereztem. Később Somodi Európa-bajnok is lett, én pedig '81-ben a tamperei Eb-n az ötödik, egy évvel később a müncheni vébén a hatodik helyen zártam. Szép időszak volt. A legszebb. Csaknem kétszázötven meccsem volt, amiből több, mint kétszázat megnyertem. Háromszor nyertem Dobó István emléktversenyt, ami rangos esemény volt, hiszen a hajdani szovjet bunyósok is részt vettek rajta. 1986-ban még a Csapatbajnokságon szorítóba léptem, aztán versenyzőként befejeztem, és edzőként folytattam tovább.

– Egészen a mai napig...

– Valóban. Büszke lehetek a sportolói pályafutásomra, csak úgy, mint az edzőire. Edzőként Varga Miklós volt a legnagyobb reményű versenyzőnk. Négyszer nyertünk magyar bajnoki címet, és több nemzetközi meccsünk is volt. Sajnos a szakosztály és a klub akkoriban nem állt túl fényesen anyagilag, ezért kevés perspektívát tudtunk nyújtani. Nehezen láttuk a jövőt. Pedig Miki az olimpiai részvételt is elérhette volna. Ugyanebben az időszakban lett sikeres nálunk a női

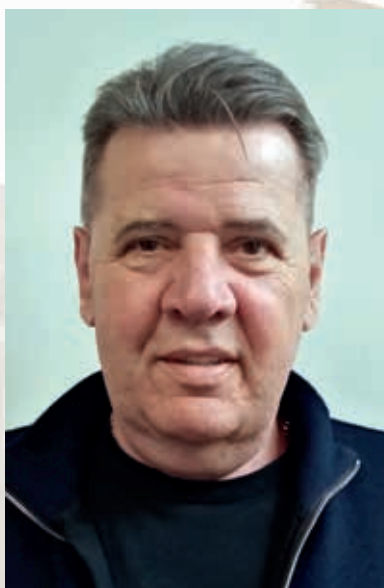
ökölvívás: Tóth Anettel négy, Boros Gyöngyivel egy magyar bajnoki címet szerzett a szakosztály. Az elmúlt években és jelenleg is vannak, voltak remek öklözőink, hiszen Tar Sándor a 2016-os zágrábi ifjúsági Eb-n szerzett bronzérmet, Vörös Róbert ugyancsak a zágrábi serdülő kontinensbajnokságon lett szintén harmadik. 2019-ben Oláh Levente a korosztályos Eb-n szerzett bronzérmet Grúziában. Kardos József kollégámmal tehát nagyon szép nemzetközi és hazai eredményekről tudunk beszámolni.

– Véltetően a pazar eredmények és a klubnál eltöltött több, mint negyven év is okozhatta azt, hogy 2019-ben Rózsa András érdemelte ki a Tatabánya Sportjáért díjat. Ez hogyan érintett?

Kardos József és Rózsa András nyolc éve dolgozik együtt a Tatabányai Sport Club-nál. Kardos „Dudu” negyven éve edzősködik az ökölvívásban, számtalan remek tanítványt nevelt fel.

- 1987-ben fejeztük be az aktív bunyót, Andrissal együtt. Azóta mindketten edzősködünk, habár én sokáig más szakosztályokban dolgoztam. Nyolc éve tértem vissza a TSC-hez, és ez egy remek döntés volt, a klub és a mi részünkről is - mondja Dudu.

- Ameddig az egészségünk engedi, ameddig a karjaimat fel tudom emelni, csinálom ezt a tevékenységet, mert imádom az ökölvívást, szeretem a tanítványainkat, és szerencsére ők is szeretnek minket. A gyerekek és a sportág szeretete motivál - emeli ki a lényegét Kardos Dudu. - Hatvan évesek elmúltunk, de ameddig bírjuk, szívvel, szeretettel űzzük ezt a sportágat. Szerettük volna mi is, ha a szakosztálynak ki tudunk nevelni egy olimpiai résztvevőt, de azt mi már nem biztos, hogy meg tudjuk érni edzőként. Oláh Levente remek tanítványunk, nagy reménységünk, benne bízunk, habár ő még nagyon fiatal. A felnőtt sportolókat nehéz megtartani a sportágban.

– Minden nagy-képűség nélkül állíthatom, nem lepett meg annyira, mert valóban számos szép eredményt értünk el, így talán megérdemelte a szakosztály. Réálsnak éreztem, hogy megkaphattam ezt a díjat, de ez nem csupán az én érdemem. A korábban felsorolt versenyzőink, a sportolóként és edzőként elért eredményeim, a fiatalok eredményssora kellett ahhoz, hogy ez a díj meglegyen. Sohasem voltam egy törtető ember.

– Amit tettem, azt mindent a sportágért vittem véghez. Emlékezhetsz, a kilencvenes években mennyire nehéz volt, amikor amolyan Minarik Edeként kellett dolgoznunk a szakosztállyal. Jó barátunkkal, Ricsivel, azaz Richter Tiborral mi voltunk a szertárosok, a szervezők, a rendezők, az edzők, a gyerekek a mi autóinkkal utaztak a versenyekre, és még a mezeket is mi mostuk ki otthon, a párommal. Most értelemszerűen sokkal könnyebb a helyzet, habár a fiatalokat egyre nehezebb „megmozdítani”. Ennek ellenére ma is vannak olyan sportolóink, akik esetleg más szakosztályokból, sportágakból, vagy csak úgy, otthonról felállva belépnek hozzánk, mert vágnak a sikerre. Mi pedig, Duduékkal átadhatjuk a tudásunkat nekik.

– Mondhatnánk, valódi példaképek lehettek. Apró: jelent valamit a példakép? Az, hogy Ti azok lehettek? Illetve: neked volt példaképed?

– Persze, hogy jelent, mégpedig nagyon sokat. Sok gyereknek lehetünk példaképei itt, a szakosztályban. De nem is első sorban azzal, hogy mit értem el a hajdani versenyeken. Sokkal inkább azzal, hogy hogyan viselkedünk most velük. A mai gyerekek egy részének úgysem az kellene, hogy ki volt Rózsa András 1979-ben. Ők ma a „sztárokat” keresik. Persze, lerágott csont, hogy az edzőknek példaképeknek kell lenniük, de sokkal inkább a mindennapi viselkedésünkkel, törődésünkkel vagyunk azok. Nekem „könnyű helyeztem” volt, hiszen az én példaképem egy akkor létezett olimpiai bajnok volt. Persze, hogy Papp László volt a

mi „istenünk”, és hálás vagyok, hogy a közelében dolgozhattunk. Volt olyan mérkőzésem 1980-ban, amikor ideiglenesen Papp Laci volt az edzőm, ő dirigált nekem a ringben. Egy olyan gálán, amit az angol ökölvívás századik évfordulóján rendeztek a londoni Wembley stadion halljában. Azt hiszem, ennél több nem is kell egy sportolónak.

– Az eredményesen elmúló tíz év után mit vársz a következő tíz évtől?

– Nagyon örülök, hogy a Tatabányai Sport Club a századik után a száztizedik évét is megérhette, ráadásul úgy, hogy rengeteg szép eredményt tudtunk elérni mi, ökölvívók, de ahogy látom, az egész Klub minden szakosztálya remekül teljesített. Szeretném, ha a következő tíz évet is jó erőben, egészséggel tudnánk megélni. Szerencsére a szakosztályban vannak rendkívül elhivatott sportemberek, edzők, sőt - ahogy korábban említettem - profi bírók, akik szívükön viselik a tatabányai ökölvívást. Csokor Zoltán és Csaba, valamint Udvari Attila és Babai Sándor személye garancia lehet arra, hogy ha majdan mi, öregek abbahagyjuk, folytatni tudják a munkát, és a legjobb utakon tudják tovább vinni a Tatabányai Sport Club ökölvívó szakosztályát.

– Meddig szeretnéd folytatni?

– Nekem nincsenek olyan elveim, mint például Katona Géza barátomnak a birkózóknál. Nem kötöm életkorhoz, nyugdíjhoz és semmihez a visszavonulást. Én addig csinálom a bokszt, ameddig a Jóisten engedi.

Földi Imre szakosztálya

A súlyemelők egyre szebb eredményeik mellett elbúcsúztak Olimpiai Bajnokunktól

A Tatabányai Sport Club egyik legeredményesebb szakosztálya a súlyemelőké, hiszen itt sportolt olimpiai bajnokunk, kétszeres olimpiai ezüstérmesünk, Földi Imre, a Nemzet Sportolója. A Tatabányai SC hajdan Európa- és világbajnokok, érmesek és helyezettek sorát nevelte a magyar súlyemelő sport számára. Földi Imre ott lehetett klubunk fennállásának századik évfordulóján a Földi Imre Sportcsarnokban, azonban 2017 áprilisában, kevéssel hetvenkilencedik születésnapja előtt elhunyt. Síremlékét Tatabánya Megyei Jogú Város, a Tatabányai SC és a Magyar Olimpiai Bizottság állíttatta 2019-ben.

Földi Imre (Kecskemét, 1938. május 8. – Tatabánya, 2017. április 23) a Nemzet Sportolója, Olimpiai bajnok súlyemelő, Olimpiai emlékérmes, ötszörösen Az év magyar súlyemelője cím viselője, a Halhatatlanok Klubjának és a Súlyemelő Halhatatlanok Klubjának egykori tagja, a Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztjének, a MOB Olimpiai aranygyűrűjének, a Magyar Örökség díjának, a Köztársasági gyűrűnek és a Nemzetközi Súlyemelő Szövetség Aranyéremrendjének a tulajdonosa. Tatabánya Díszpolgára és Sportdíjasa, Ezüst Turul-díjas, a magyar sport Prima Primissima díjasa.

Tatabánya Megyei Jogú Város minden évben Földi Imre születésnapján, május 8-án adja át a Földi Imre ösztöndíjakat, amelyeket a támogatásra érdemes fiatal sportolók vehetnek át egy éven keresztül.

„Mindig vannak reménykeltő tehetségeink”

Pócza Károly bízik a fiatal versenyzőkben

A Tatabányai Sport Club súlyemelő szakosztálya 2021-ben ünnepelheti fennállása hetvenedik évfordulóját. A klub legeredményesebb szakosztályában az 1990-es évek vége jelentette a legutóbbi zenitét: 1997-ben Stark Tibor felnőtt Európa-bajnok lett, Nagy Ákos pedig a junior világbajnokságon nyert aranyérmet. Nagy Szilvia serdülő Európa-bajnokságon lett aranyérmes. A 2000-es évekre kialakult, hogy a szakosztályban többnyire az utánpótlás fejlesztésre koncentrálnak, és ennek is megmutatkozik az eredménye. A sportág körüli nehézségek ellenére a TSC súlyemelő szakosztálya a 2010-es évek közepére ismét elérte a korábbi sikerek szintjét. Pócza Vajk 2009-ben 12. helyezést szerzett a felnőtt Európa-bajnokságon, majd az utánpótlás sikerek következtek: Berki Lilla a 2010-es ifjúsági olimpián 8. helyezést szerzett, majd 2011-ben a felnőtt Eb-n lett hetedik. Fekete Ádám az ifi Eb-n lett 7. helyezett (2011), Valkó Zsuzsa a felnőtt Eb-n a 17. pozícióban végzett. A szakosztályt 1989-től 2011-ig a korábbi olimpikon, Stark András irányította. Az ő szerepét vette át Pócza Károly.

A legkiemelkedőbb sikereket Pákozdi Éva érte el: a +90 kilogrammban szereplő tatabányai versenyző megnyerte a serdülő Európa-bajnokságot (2015), majd az ifjúsági Eb-n a 4. (2016), az ifjúsági világbajnokságon a 9. (2017) helyen zárt. Jelenleg három fiatal ostromolja a nemzetközi porondot: Stavarsz Ádám, Bódis Lili és Harcsa Johanna Dorka, ők mindhárman Földi Imre ösztöndíjasokként gyakorolhatnak a Veres Győzőről elnevezett súlyemelőteremben, ahol Pócza Károly vezetőedző és Földi Csilla, a Nemzet Sportolójának lánya edzi őket.

Pócza Károly 1972-ben, gyerekként lépett be a súlyemelő edzőközpontjába, ahol fantasztikus versenyzők dolgoztak: Földi Imre - aki épp abban az évben lett olimpiai bajnok, Münchenben -, de ott voltak a többiek is: a müncheni bronzérmes, Holczer Sándor,

a pontszerző Hanzlik János, vagy a müncheni hetedik helyezett, Stark András.

– Emlékszel az első napra?

– Hogyne, pontosan. Igazából az első, vagy a huszonhatodik ugyanolyan fontos volt számomra, hiszen megtaláltam azt a sportágat, amit azóta is folyamatosan űzök. Ez pedig majdnem ötven évet jelent. Hetvenöt kilogrammban, gyerekként kezdtem versenyezni, és az utánpótlás vonalon jöttem is a szép eredmények. Utánpótlás csúcstartó és válogatott is voltam. Remek edzőim voltak, hiszen Détár László és Ablonczy Dániel a súlyemelés iránti szeretete mellett jó szakember is volt, de mindenképp jó embereknek nevezhetem őket. Sajnos a közelmúltban mindketten elhunytak, de az emlékeiket megőrizzük.

– Példaképeim voltak mindketten, de példaképnek tekinthettem Veres Győzőt és természetesen a Nemzet Sportolóját, Földi Imrét. Fontos, hogy a gyerekeknek legyenek példaképeik. Az lehetett néhány éve Nagy Ákos, de az utóbbi években Pákozdi Évára is példaként figyelték a fiatalabbak. Azok a fiatalok, akiket nehéz, nagyon nehéz megszólítani, és lehívni a terembe. A jelenlegi vírusos helyzetben pedig szinte lehetetlen, hiszen az iskolákba nem mehetünk toborozni, és a korlátozások miatt egyre kevesebben tudnak lejönni edzeni.

– **Versenyzőből váltál edzővé, mint sokan mások a klub szakosztályaiban, és persze, a súlyemelőknél is. Miért?**

– Szerettem, szeretem ezt a sportágat. A súlyemelés kimondottan az a sportág, ami az összes többi mozgásforma alapja lehet. Hiszen ki ne látott volna futballistát, kézilabdázót, vagy akár atlétákat a súlyemelő teremben. A mindennapi kondícióhoz elengedhetetlen a súlyok mozgatása. Emellett a súlyemelés klasszikus sportág, és nem mellesleg Tatabányán igen eredményes is. 1983-ban végeztem el a Testnevelési Főiskola súlyemelő edzői szakát, és tulajdonképpen azóta foglalkozom az utánpótlás fejlesztésével. 1984-ben már volt magyar bajnok tanítványom, és azóta is rendszeresen, minden évben szereznek aranyérmeket a súlyemelőim. Több, mint kétszáz magyar bajnokot neveltünk itt, a Veres Győzőről elnevezett teremben. Természetesen a Nagy testvérekre vagyok a legbüszkébb, hiszen Szilvia serdülő Eb-aranyat nyert, míg Nagy Ákos 1997-ben a fokvárosi junior világbajnokságon állhatott a dobogó legfelső fokára. Az elmúlt évtizedben Pákozdi Éva szerzett szép sikereket a szakosztálynak, és szerencsére jelenleg is vannak kitűnő reménységeink: Stavarsz Ádám, Harcsa Johanna Dorka és Bódis Lili utánpótlás válogatott kerettagok. Tőlük, különösen Ádámtól a közeljövőben szép eredményeket várok. A 110 éves évforduló alkalmával jó érzés volt összegezni a súlyemelő szakosztály hetven évét, de akár csak az utolsó tíz évet is. És hogy milyen lesz a jövő? Az imént említett versenyzők révén szeretném, ha a Tatabányai Sport Club ismét képviseltetné magát az olimpiákon. A 2028-as Játékokon biztosan ott lehetne néhány versenyzőnk, de reménykedem abban, hogy már a 2024-es olimpiára is kijut valamelyik fiatalunk.

– **Úgy gondolod, hogy e sikereknek még részese kívánsz lenni?**

– Értem, mire gondolsz. A kor, az idő elszáll. Jövőre, hatvanöt éves leszek, és én is nyugdíjba vonulok. Ennek ellenére nem szakadnék el a szakosztálytól, sőt.

Igyekszem átadni a tudást a gyerekeknek, illetve edző kollégámnak, Földi Csillának, aki néhány éve segít megvalósítani a terveket.

– **Persze, amíg az ember versenyez, nem is gondolhat a visszavonulásra.**

– Igen. Szerencsés alkatom és erőnlétem van, így a mai napig el tudok indulni az úgynevezett masters bajnokságokon, már amennyiben meg lehet rendezni a vírus miatt. Triff-Árkosi Anikóval és Kovács Csabával rendszeres résztvevői vagyunk az eseményeknek, amelyeken rendszerint érmekeket is tudunk szerezni. Ez is fontos, hogy példát mutassunk a fiataloknak, akikre egytől egyig büszke tudok lenni. Nem kell ahhoz országos bajnoki címet szerezni, hogy valakire büszkének legyünk. Számomra az a legjobb versenyző, aki kihozza magából a legjobbat. Lehet, hogy az „csak” egy másodosztályú helyezést, de akkor is büszkeséget jelent nekem. Az elmúlt csaknem negyven évben több, mint ezer tanítványom volt, és örülök, amikor közülük sokan a gyermekeiket hozzák le közénk edzeni. Ez azt jelenti, hogy valamit jól csináltunk.

– **Mihez kezdesz, ha esetleg több szabadidőd lesz?**

– Ahogy mondtam, természetesen nem szeretnék elszakadni a súlyemelő szakosztálytól, de ha több időm lesz, akkor szeretnék horgászni, illetve böngészgetni az interneten. Jelenleg is van ilyen elfoglaltságom: a net segítségével folyamatosan fejlesztem a szaktudásomat, mert már annyi minden elérhető a világhálón. Nyugodt ember vagyok és érdeklődő. Ha egyszer majd tényleg sok időm lesz, jó lenne majd utazni, amit nagyon szerettem régebben is. Mégsem ez a legfőbb vágyam. Az ugyanis az emberi kapcsolattartás. Jóleső érzés, hogy rengeteg ismerősöm, barátom van, akikkel nem szakadtunk el egymástól. Főleg a sportból, a súlyemelésből szereztem sok barátot. Így vagyok rendszeres kapcsolatban akár Nagy Ákossal, akár egykori edzőkollégámmal, Stark Andrással. A súlyemelés egy életforma. Nem lehet abbahagyni.

„Mindenki tudhatja, hogy fanatikus edző vagyok”

Gyurkovics István elszántan dolgozik a női kézilabdáért

A Tatabányai (Bányász) SC női kézilabdázóinak legsikeresebb időszakában, a nyolcvanas évek elején szerezte meg testnevelői diplomáját Gyurkovics István, a sportág utóbbi harminc évének meghatározó alakja. A 2020-ban nyugdíjba vonult pedagógus szakember elsősorban az utánpótlás fejlesztésében vállalt mérhetetlen szerepet Tatabányán, de a TSC felnőtt női csapatát is irányítja, ha úgy adja a sors. A mindig temperamentumos edző tehetséges játékosokat nevelt fel. Sokakra lehet büszke a tréner, aki a számos „megkeresés” ellenére mindig is Tatabányán képzelte el a jövőjét. Noha egy ideje nyugdíjba vonult, a pálya szélén nagyon is ottmaradt. Habár esetenként a tőle szokatlan csendben tereli csapatát a győzelem felé.

– Meglepett, hogy tavaly nyugdíjba vonultál. Persze, „csak” az iskolából. A kézilabda pálya szélén ugyanúgy megtalálalak.

– Nem lehet olyan könnyen elhagyni a kézilabdapályát – mondja a tréner, aki 1980-ban Kazincbarcikán kezdte munkáját, majd 1982-től tíz éven át a tatabányai Humanitás SE ülőröplabdásait edzette. – 1991-ben kerültem a Dózsa György Általános Iskolába, ahol Vadász Ciliékkal elkezdtük felépíteni a leány kézilabdázás alapjait. Mindig is maximalista voltam, ezért hamar sikerült eredményeket elérni. Sok munkát fektettünk abba, hogy a gyerekek országos szinten is kiemelkedő teljesítményt nyújtsanak. Egy idő után szinte elvárás lehetett felénk, hogy állandó ellenfelei, riválisai legyünk a Győr, vagy a Fradi utánpótlásának. Sokszor nyertünk, vagy állhatunk dobogón a győri Balázs Kupán, az országos diákolimpiai döntőkben, az pedig egyértelmű volt, hogy a saját rendezésű, több, mint húsz éves múltra visszate-

kintő Interball Kupán legalább az egyik korosztályunk a végső győzelmet is megszerezze.

– Ha már felvetted a két nagy riválist, azt hiszem, elmondhatjuk, hogy az elmúlt három évtizedben rendszerint felmerült a kérdés: hová, kinek nevelitek a tehetséges fiatalokat? És ha ennyi tehetséges fiatal van, akkor Tatabányán miért „csak” a második- illetve a harmadosztályban játszik a felnőtt csapat?

– Sajnos számos nagyon erős bázis közé ékelődtünk, hiszen a Győr és a Fradi, valamint sok esetben a Fehérvár és a Dunaújváros is olyan perspektívát nyújt, nyújtott a gyerekeknek, amilyent mi itthon nem tudtunk.

másik büszkeségünk szintén kapus, ám míg Herr Orsi nemrég befejezte profi pályafutását, Hlogyik Petra nemrég kezdte meg ígéretes karrierjét. A két lányban közös, hogy mindketten junior vb-dobogósként kezdték pályafutásukat. Orsi hajdan ezüst-, Petra 2018-ban aranyérmet szerzett, tehát Petrára is fényes jövő várhat. Petrát a Fradi igazolta le tőlünk, jelenleg pedig a Dunaújváros játékosa.

– Minden edzőnek megvan az úgynevezett ars poeticája. Neked mi az?

– Mindig két fontos dolgot tartottam szem előtt. A legfontosabb, hogy ezt a sportágat megszeretessük a gyerekekkel, a másik pedig egyértelműen az eredményesség. Ezt elérni nem volt mindig egyszerű, sőt volt, hogy komoly nehézségekkel kellett szembe nézni. Mégsem adtam fel, hiszen

a cél adott volt. Akkor is fontos volt a kézilabda, ha tudtuk, nem minden játékosból lesz olimpiai résztvevő. A sikereket azonban meg tudtuk élni a lányokkal. Sok olyan évfolyamom volt, amelyikben kiemelkedő képességű lányok szerepeltek. Sajnos volt olyan is, amelyiket a két riválisunk, a Győr és a Fradi azonnal „szétszedte”. Mint például a 2005-ös születésű csapattunkat.

– Száz kilométeres körben négy olyan egyesület is van, amelyik az NB I. bajnokjelöltje lehet. Ezek a klubok sajnos - vagy szerencsére - rendre el tudták hívni a nálunk nevelkedő gyerekeket, akiknek biztos jövőt, tanulási és sportolási lehetőséget tudtak kínálni. Az más kérdés, hogy sajnos nem mindenki tud élni a lehetőségekkel, tehát sokaknak többet jelenthetett volna, ha itthon maradnak. De ez abban a helyzetben nem látható előre. Mindenesetre sok olyan tanítványunk is van és volt, akikre nagyon büszkék lehetünk. Néhány játékosunk szenzációs eredményeket tudott elérni.

– Mint például egy olimpiai negyedik hely?

– Mint például, igen. Természetesen Herr Orsolyára lehetek a legbüszkébb. Egykori tanítványom a 2008-as pekingi olimpián a negyedik helyen végzett magyar válogatott kapusa volt. Emellett Orsolya a Győri ETO-val kétszer nyerte meg a Bajnokok Ligája döntőjét. Érdekes, hogy

– A lányokkal a két nagy mögött a harmadik helyen álltunk a bajnokságban, mindaddig, ameddig egyben tudtuk tartani azt az együttest. Az nem kellemes érzés, ha egy csapatot úgymond „szétkapnak” a riválisok, ugyanakkor a munkánkat minősíti, ha az ország nagy klubjai sorban állnak a tanítványainkért. Átlagban évente két-két tanítványunk szerződik el Győrbe, vagy a Fradihoz.

– **Eredményes edző vagy. És az ilyen eredményes edzők általában magasabb szinteken is úgymond, kipróbálják magukat. Te miért nem tetted meg?**

– Aki ismer, tudhatja rólam, hogy igazán temperamentumos edző vagyok. A pálya szélén olykor én is meg tudok szakadni a győzelemért. Volt olyan mérkőzés, amelyiken szakosztályvezetőnk, Ormos Marianna a terembe lépve és rám nézve, azt gondolhatta, vesztesre állunk. Némileg megdöbben, amikor az eredményjelzőre pillantva azt látta: 18-2 az állás a javunkra. Hát persze, hogy ideges voltam, mert miért kaptuk azt a két gólt? (nevet) Komolyabbra fordítva: nekem ez az életem. Harminc éve nevelem a kézilabda utánpótlás játékosokat Tatabányán, és ugyanitt a korosztályos csapataim mellett a TSC felnőtt együttesét is vezetem. Talán nem hihetetlen, hogy nekem is voltak ajánlataim más kluboktól, dolgozhattam volna stabil NB I-es kluboknál, de számomra mindig is a Tatabánya volt a legfontosabb. És mivel itt nincs NB I-es csapat, hát az NB I/B-ben és jelenleg az NB II-ben végezzük a munkát. A TSC felnőtt csapata stabil NB II-es szinten szerepelt az elmúlt tíz évben. 2010 és 2012 között vezettem a felnőtt együttest, majd 2020-tól újra én vagyok a csapat edzője, de „csak” addig, ameddig nem találjuk meg a megfelelő személyt a feladatra. Számomra ugyanis éppen elegendő az utánpótlás csa-

patok fejlesztése. Tavaly nyáron nyugdíjba vonultam, tehát a Dózsa Iskola mindennapjaiban már nem veszek részt, azt a munkát már van, aki folytassa. A Tatabányai SC-nél viszont a héttől tizen-négy éves korig terjedő csapatokkal edzem. Ez éppen elég munka számomra így, hatvanöt évesen. Évről-évre sikerül felépítenünk egy-egy csapatot, és ez számomra mindig is nagyon fontos volt.

– **Meddig?**

– Sokáig. A következő években szeretném tovább végezni ezt a munkát, és habár nyugdíjas lettem, egy perccel sem lett több időm ahhoz, hogy horgászgassak, vagy kipihenjem az elmúlt évtizedek fáradalmait. A jelenlegi időszakban sok munkánk eredménye kárba veszett, hiszen szünetelnek a korosztályos bajnokságok, csak a felnőttek versenyeznek. Tudjuk, hogy soha többet semmi nem lesz ugyanolyan, mint a vírus előtt volt, de én még szeretnék tudni arról, hogy Tatabányán sokáig működik a női kézilabda.

Az utánpótlásnevelésünk kiemelkedő

– Ormos Marianna szakosztályvezető büszke a játékosokra

A TSC női kézilabda szakosztálya az elmúlt évtizedben stabil keretek között működhetett. Ormos Marianna, szakosztályvezető büszkén újságozhatta az eredményeket, illetve azon lányok sorát, akik élvonalbeli játékosok lettek.

- A TSC mindig is fontos szerepet játszott az utánpótlás játékosok nevelésében, és ez elsősorban Gyurkovics István edző-testnevelő munkájának köszönhető – mondta el Ormos Marianna, aki kiemelte: a klub célja az utóbbi tíz évben is az volt, hogy stabil NB II-es felnőtt csapat szerepeljen a bajnokságban, a korosztályos együttesek tehetséges játékosai pedig ennek a stabil csapatnak a gerincét alkossák. - Az elmúlt évtizedben a kézilabda kiemelt támogatású sportággá vált Magyarországon, így nekünk is növekedtek a lehetőségeink. Az NB II-es bajnokság értéke is növekedett.

A TSC a 2013-14-es bajnoki évben az NB I/B-ben is szerepelt, sajnos csak egy idényben. Az NB II-es bajnokságban erős középcsapatként működünk.

A Tatabányai SC-től az alábbi játékosok igazoltak az NB I-be:

Deli Rita, Ferling Bernadett, Herr Orsolya, Herr Anita, Gerstmár Renáta, Gerstmár Szilvia, Keczkó Andrea, Őri Edina, Kiss Adrienn, Szöllősi Patrícia, Hlogyik Petra, Moharos Vivien, Ogonovszky Eszter

A felnőtt csapat edzői voltak:

Gyurkovics István 2010-2012, 2020-napjainkig, Fülöp Péter 2012-2013, Kontra Zsolt 2013-2014, Szurcsik István 2014-2017, Jaczkó László 2017-2018, 2019-2020, Endrédi Dezső 2018-2019

Utánpótlás csapataink edzői:

Stockbauer Katalin, Szakál Lajos, Kiss Adrienn, Gyurkovics István, Varga Petra

Negyven év után is büszkeség a Real Madrid legyőzése

P. Nagy László, a TSC utánpótlás szakmai igazgatója szép évekre számít

Különleges atmoszférája van a Grosics Gyula stadion öltözőfolyosójának. Az elmúlt években több felújítást is megélt épületben egyvalami örök: a játékoskijáró. Ami mellett sokáig hívta fel a figyelmet a lényegre egy tábla az alábbi felszólítással: Szemed a pályán legyen! A játékosok szeme pedig a pályán volt. Ezt láthatta Grosics Gyula, de olimpiai bajnokaink, Gelei József, Csernai Tibor és Szepesi Gusztáv, majd a későbbi legendás labdarúgók, Tóth Kálmán, Deli András, Csapó Károly, és a klubhűség szimbóluma, a Bányászban 510 NB I-es meccsig jutott Szabó György, vagy a legendás Kiprich-Plotár-Vincze csatárhármas.

Ezen az öltözőfolyosón ma is hatalmas a forgalom, és habár a Tatabánya az NB I. helyett ma az NB III-as bajnokságban szerepel, a hagyományok, az emlékek itt élnek, a Grosicsról elnevezett stadionban. „Jó szerencsét!” – hallatszik szinte másodpercenként a jól ismert bányász köszöntés, miközben a TSC fiatal futballistái érkeznek a tréningekre. Edzőik mellett még egyetlen ember állandó itt, a stadionban: P. Nagy László, a TSC utánpótlás szakmai igazgatója, aki éppen negyvenöt éve, 1976-ban lépett be először a stadion kapuján. Tizennégy év alatt 351 NB I-es bajnoki mérkőzésen lépett pályára, és 52 gólt szerzett a Tatabányai Bányász csapatában. Pöci a klub talán legsikeresebb korszakában vette magára a kék-fehér szerelést.

– Milyen volt az érzés, amikor igencsak távolról érkezve beléptél a tatabányai stadionba? Ráadásul

egy olyan korszakban, amikor a Bányász 1973 után 1974-ben másodszor is megnyerte a Közép-Európai Kupát, és további sikerekre készült?

– Nem akármilyen érzés volt az – mondja P. Nagy László, Pöci, aki Rakamazról érkezett a Tatabányai Bányász együtteséhez. – Halász Pista ugyancsak rakamazi „gyerekként” került ide, és ő ajánlott a csapat vezetőinek figyelmébe.

– Voltak megkereséseim más kluboktól is, de a Tatabányai Bányászt választottam, hamar sikerült megegyezni, és azt gondolom, a lehető legjobb döntést hoztam, amikor ide igazoltam. Tizennégy évet futballoztam a Bányász NB I-es csapatában, úgy, hogy az első fél évet csak a tartalékok között játszhattam, mert az első csapat egy igazán erős gárda volt. Mai napig jó barátom Jakab János, akit egyszerűen nem tudtam kiszorítani a kezdő tizenegyből. Aztán 1977-ben Jaksai sajnos térsérülést szenvedett, ami miatt megnyílt előttem az út, és én éltem is a lehetőséggel. Persze, Jaksit nagyon sajnáltam. Ettől kezdve rendszeresen játszhattam a csapatban, amivel egyre feljebb lépegettünk. Természetes, hogy a csúcspont a Real Madrid legyőzése volt, 1981-ben. Igaza volt Dr. Lakat Karcsi bácsinak, az edzőnknek, amikor azt mondta az öltözőben: örülünk, hogy a Real Madrid-ot kaptuk az első fordulóban. Ha most a Lokomotiv Plovdivval, vagy a Tiranával kellene játszaniuk, arra ki emlékezne? Menjete, verjük meg ezt a nagy csapatot, hogy a szurkolóinknak legyen miről beszélniük. Így is történt, és évtizedekig beszélünk is róla, hiszen idén már negyven éve, hogy legyőztük a Real-t. A továbbjutást is kiharcolhattuk volna, de a madridi pokol az va-

lóban maga, a pokol volt. Sokan, sokat beszélünk már erről a párharcról, tehát Karcsi bácsinak igaza lett.

– **Ez a csapat szerencsére itt nem fejezte be. Egészen a nyolcvanas évek végéig tartott a sikeres korszak. Két ezüst- és két bronzérem volt az elvégzett munka gyümölcse.**

– Igen. Szép keretet adtunk az évtizednek, hiszen 1981-ben ezüst, majd '82-ben bronzérmesek lettünk, később pedig 1987-ben a harmadik, 1988-ban a második helyen zártunk. Mégsem lehettünk elégedettek, 1988-ban ugyanis meg kellett volna nyernünk a bajnokságot, ami végül a Honvédnak sikerült. Soha olyan közel nem voltunk a bajnoki címhez, mint akkor. Temesvári Miklós vezetőedzővel nagyon jó együttesünk volt. Tényleg meg kellett volna nyerni a bajnokságot... 1990-ben, tizennégy szezont követően befejeztem az aktív játékot, és edzősködni kezdtem. Nekem mindig is a futball volt az életem. Tudtam, nem szakadhatok el a sportágtól, és Tatabányától sem. Otthonra leltem a városban, és a stadionban is. Az utánpótlás nevelésben kezdtem el dolgozni, de ha úgy hozta a sors, természetesen szerepet vállaltam a felnőtt együttesnél is.

Dr. Lakat Károly monológja a TBSC-Real Madrid mérkőzés előtt:

„Kit akartatok? A Plovdivot? Vagy a Tiranát? Megveritek, aztán holnapra elfelejtik... Erről a meccsről harminc év múlva is beszélni fognak. Aki ma játszik, az a Real Madrid ellen volt a pályán, az egy életre része a tatabányai futballtörténelemnek. Itt kint van huszonkétezer ember. Ebből húszezer egy életet húzott le a föld alatt. Fáj a dereka, vizes a térde, cukros, magas a vérnyomása, az asszony csalja, a gyerek megbukik az iskolában. Egyetlen öröme az életben, ha titeket, a Bányászt győzni látja. Adjuk meg nekik ezt az örömet! Ez a minimum, amivel tartozunk...” – mondta, és kiment az öltözőből.

Az ajtóból még visszaszólt: „Úgy állunk fel, ahogy szombaton Békéscsabán kezdtünk. Lehet kimenni!”

állnak: Fischer László, Csapó Károly, Lakatos Károly, Emmer László, Kovács István, Kiss Imre

guggolnak: Szabó György, P. Nagy László, Sándor Imre, gyúró, Fejes Ferenc, Weimper István, Hermann Sándor

– Márpedig néhányszor hozta úgy a sors...

– Hozta, persze. Több alkalommal volt, hogy a felnőtt csapat vezetését kellett elvállalnom, és ezt én szívesen meg is tettem. Korábban a Tatabányai Alapítvány Sportkör (TASK) feladata volt az utánpótlás nevelés, de 2018-ban a Tatabányai Sport Club „visszafogadta” a labdarúgó szakosztályt, így csaknem harminc év szünet után ismét a Bányász címeres mezét ölthettük magunkra. Sajnos a felnőtt csapat a megyei harmadik osztályban szerepelhetett, de onnan felküzdve magunkat már az NB III-as bajnokságban szerepelünk, és ami kiemelkedő: a csapatunk kilencven százaléka helyi, sa-

ját nevelésű játékos, ami jelzi, hogy edzőink remek munkát végeznek, és a fiatalok is egyre többen futballoznak végre ismét. Kérdezhetnéd, mi a célunk? Nos, jelenleg az NB III-ban szerepel a csapat, és ez a közelmúlt eseményeit követően jó eredménynek mondható. Logikus, hogy ha a csapat az NB I-ben, vagy akár csak az NB II-ben szerepel, jóval több az érdeklődő gyerek, és nagyobb így a „merítés” lehetősége is. Jelenleg 250 körüli a sportolói létszámunk, és ez elfogadható szám. Helyzetünkben adódóan elsődleges szerepünk, hogy megfelelő játékosokat képezzünk az akadémiák számára, de a felnőtt csapatunkban is számos tehetségünk kap helyet. A tatabányai futball az elmúlt években jó futballistákat nevelt ki. Gyurcsó Ádám jelenleg az NK Osijek játékos, húszszoros

magyar válogatott, míg Kocsis Gergő a Stuttgart és az Augsburg után, most a lengyel Biala középpályása. A jelenlegi kereteinkben is vannak ragyogó képességű tehetségek, őket igyekszünk valódi futballistákka teremteni. A következő években komoly lehetőséget jelenthet számunkra, hogy Tatabánya bekerült az ország B Akadémiai rendszerébe, így a térség futballistái a mi kezeink alatt fejlődhetnek majd. A fiataljaink ügyesek, tehetségesek, viszont szükség van a példaképekre, a perspektívára is. Jó lenne, ha a felnőtt együttesünk belátható időn belül feljebb léphetne az NB II-be, ahol már komolyabb szinten lehet futballozni.

– És mivel az utánpótlásunk rendben van, valószínűleg a felnőtt csapat gerincét is a mi gyerekeink alkothatják. Az edzői teamünk is megvan ehhez, hiszen a TSC utánpótlásában és a női labdarúgó csapatnál jelenleg összesen tizennyolc szakember dolgozik.

– **Mire, kire vagy a legbüszkébb, és mit kívánsz a következő tíz évre?**

– Természetesen azokra a játékosaimra, sőt a korabeli játékosársaimra vagyok büszke akikkel a legszebb sikereinket elértük. Természetesen fiatalon nekem is voltak példaképeim, Albert Flóri, Varga Zoli, vagy Ebedli Zoltán, aztán itt, Tatabányán a csapattársaim, akikkel legyőztük a Real-t, és akikkel négy szép bajnoki érmet nyertünk, valamint egyszer a Magyar (Népköztársasági) Kupában is döntősök lehettünk, 1985-ben.

– Edzőként természetesen Dr. Lakat Karcsi bácsi volt a példaképem, aki épp egy Újpest elleni 5-0 után közölte velem: hiába lőttem ma három gólt, ezt el lehetett volna osztani három meccsre, egy-egy góllal. Most győztünk 5-0-ra, de a másik három meccset ezekkel a találatokkal hozhatnánk 1-0-ra. Volt benne igazság, és ezt úgy mondta, hogy nem bántani akart vele, hanem sokkal inkább felhívta a figyelmet a dolgok fontosságára. Ezt szeretném én is tenni a tanítványainkkal, illetve

kollégáinkkal, akikkel életben tartjuk a tatabányai labdarúgást. Voltak nagyon nehéz időszakaink, és nagyon szépek is. Remélhetőleg most felfelé megyünk.

Továbbfejlődhet a TSC utánpótlása

Tehetségközponttá minősítették klubunkat

Hosszú évek óta komoly figyelmet és energiát fordít az utánpótlás nevelésre a Tatabányai Sport Club labdarúgó szakosztálya. A korábban önállóan működtetett labdarúgó szakág 2018-ban lépett vissza a TSC kötelékébe, és kiemelkedő, hogy mind korábban, mind azóta magas szintű szakmai munka zajlik a labdarúgók-nál. – Az U6-os korosztálytól egészen az U19-ig tanítjuk a fiatalokat a labdarúgás megismerésére, a sportág szeretetére, és a jelek azt mutatják, hogy sikerrel tesszük ezt – mondja Darabos Gábor, utánpótlás koordinátor, aki hozzáteszi: a klubban tizennyolc edzővel dolgoznak, és kiemelkedő, hogy a fiú csapatok mellett női labdarúgó együttese is van a szakosztálynak. – A csoportos edzések mellett komoly hangsúlyt fektetünk az egyéni edzésekre is, így tudjuk tovább fejleszteni tehetségeink tudását. Külön öröm számunkra, hogy a közelmúltban a TSC tehetségközponti státuszt kapott a Magyar Labdarúgó Szövetségtől, ami kiemelkedő eredmény egy NB III-ban szereplő klub részére. Az itt dolgozó edzők feladata lesz a U15-ös korosztálynál fiatalabb gyermekek megfelelő egyéni képzése, és a legtehetségesebbek felkészítése az akadémiai szint eléréséig – ismerteti Darabos Gábor.

A Tatabányai SC labdarúgói minden korosztályban eredményesek, így nem meglepő, hogy az NB III-ban szereplő felnőtt csapat a helyi fiatalokra épül. Korábban is ez volt a cél Tatabányán: a helyi játékosok fejlesztése, majd csapatba építése. Ez sikeres, annak ellenére, hogy viszonylag nagy az elszívó erő, ami az igazán tehetséges fiatalokat más klubokhoz csábítja. A tehetségközponti rendszer feladata az akadémiai szint elérése, ugyanakkor komoly esély arra, hogy a régió legtehetségesebb fiataljai Tatabányán futballozzanak. Ehhez rendelkezésre áll a szakképzett edzői stáb is.

A Tatabányai SC edzői: P. Nagy László (szakmai igazgató), Csapó Károly, Lakatos Károly, Fischer László, Darabos Gábor, Megyesi László, Józán Péter, Plotár Gyula, Szilfai Magdolna (a női csapat edzője), Kovács István, Szekér Pál, Horváth Imre, Gyürki Gergely, Takács Gábor, Farkas Viktor, Wéber Balázs, Magyar Sándor, Pawelec Krisztofer.

„A cél: Mindig jobbnak lenni”

A **hölgy tekézők** tartják magukat a hagyományokhoz

A Tatabányai Sport Club teke szakosztálya 1956-ban alakult, mégpedig úgy, hogy akkor az országban egyedülálló, modern, négy pályás tekecsarnokot avathatott a Klub. A hölgy tekézők a tatabányai sportág legjelentősebb eredményeit hozták a hetvenes években, amikor Megyesiné Vati Ágnes két alkalommal, 1974-ben és 1976-ban a világbajnok magyar csapat tagja lehetett. A korabeli kiemelkedő eredmények mellett a 2000-es évekre a TSC női tekecsapata a magyar Szuperliga, a legmagasabb osztály meghatározó gárdája lett.

2000 és 2010. között Juhos Anikó játékos-edző vezetésével értékes helyezéseket szerzett a csapat, amelynek ifjúsági játékosai, Zsíros Andrea és Méhész Anita Budapest Bajnokságot is nyertek. A felnőtteknél a Juhos Anikó, Steiner Gabriella, Voga Ágnes, Povedák Istvánné, Soltész Attiláné, Márián Zoltánné, Méhész Anita, Zsíros Andrea, Zsíros Viktória, Németh Kinga és Kovács Alexandra alkotta csapat a szakosztály fennállásának ötvenedik évfordulója alkalmából 2006-ban a Szuperliga negyedik helyén végzett. A Tatabányai SC jelenleg is a Szuperligában játszik, tíz csapat részvételével.

- A sportág közel sem olyan népszerű, mint amilyennek látni szeretnénk. Nagyon sokan jönnek le a tekepályára, amatőr szinten városi bajnokságban játszani, de versenyszerűen sajnos nem úzik sokan a női vonalon - mondja Lovász Krisztina, aki 2013. óta a szak-

osztály vezetője, és a Szuperligás csapat játékosa is. - A tatabányai női csapatban mindenki igyekszik összehangolni a családot, a munkát, a tekét. A célunk: mindig jobbnak lenni. Ezért előfordul, hogy a csapat néhány bravúrgyőzelmet is tud aratni. A mérkőzéseinken családtagok, barátok, régi tekések és tekét kedvelő amatőrök szurkolnak nekünk, akik hétről-hétre kísérik a csapatot. Ahogyan a csapat is mindent belead a játékba, úgy a szurkolók is kitesznek magukért. A csapatunk hat felnőtt játékosból és két ifjúsági játékosból áll, ezen felül lehetőségünk van cserélni is, így az együttesünk 14-16 fős.

– Sokszor változik a létszám, évről-évre jöttek-mentek játékosok, de egy biztos, hogy nagyon jól összekovácsolódott csapat vagyunk. Én itt kezdtem el tekézni 1990-ben. Megyesiné Vati Ági, a kétszeres teke Világbajnok és Magyar bajnok keresztanyám unszolására. Akkor, harminc évvel ezelőtt hatalmas volt a tekeélet Tatabányán, innen indulni és válogatottnak lenni, majd nemzetközi sikereket elérni nagyon jó élmény volt. Engem az élet elsodort, Pestre, Fehérvárra és Bécsbe, de visszatértem és tudtam, hogy jó helyen vagyok. Sok nehézség adódik, nem egy látványsport a teke, de mindig minden lehetőséget megkaptunk Tatabányától a TSC vezetésétől, hogy szeretett sportágunk tudjon fejlődni, mind a pálya, mind a csapat lehetőségei. Egy nemzetközi minősítésű pályánk van, jól felszerelve, ami na-

gyon fontos. Jó minőségű bábuk, golyók, folyamatosan karbantartott pálya. Nekünk ez nagyon sokat jelent. A célunk mindig a dobogó, minden bajnokságnak így állunk neki, aztán úgy félúton látjuk, hogy mi is lesz belőle. Most a covid miatt nagyon érdekes a bajnokság,

és lehet, hogy eredményt sem hirdetnek, mert ez nem reális a visszalépések, és az elmaradt mérkőzések miatt. Bízom abban, hogy a 2020-2021-es szezon végén úgy szerepelünk, hogy nemzetközi versenyre utazhassunk. Az utánpótlásfejlesztés komoly erőpróba, de itt is igyekszünk megfelelni. Ebben a korosztályban, lássuk be, a legnehezebb a lányokat egyáltalán rávenni a sportra, a rendszeres edzésre, egy másik közösségbe való tartozásra. De mindig vannak „különcök” akik nem a „tömegek” sportjára vágnak, és mi ezeknek a fiatalok mindig nagyon örülünk - mondja Lovász Krisztina.

Az újraélesztett szakosztály

A TSC férfi tekézői az NB I-ben szerepelnének

A TSC férfi csapata jelenleg az NB II. Észak-nyugati csoportjában szerepel. A férfi szakosztály közel 50 éves kihagyás után éledt újra 2014-ben. - Kezdetben budapesti csapatokkal versenyeztünk, NB III-as szinten, majd 2019-re sikerült feljutni NB II-be a Győr környéki területi bajnokság megnyerésével, miután a pesti csoport megszűnt - mondja Tihanyi Péter, a szakosztály vezetője.

- A csapat teljes egészében a Városi bajnokságban szereplő csapatokból lett toborozva. Sikerként éltük meg, hogy az előző bajnoki idényben egyetlen NB II-es csapatként sikerült bejutnunk a Magyar Kupa negyedöntőjébe, a Szuperligában szereplő Nyíregyháza elleni kettős győzelemnek köszönhetően. Azt is komoly dologként éljük meg, hogy első idényünkben az 5. helyen végeztünk 11 csapat közül, idén pedig - a vírushelyzet miatt sajnos megfogyatkozott mezőnyben - a dobogós helyekért küzdünk - ismerteti a szép eredményeket Tihanyi Péter.

A teke a mai napig népszerű sportág Tatabányán, a Városi bajnokságban még mindig 100 főt meghaladó a versenyzői létszám. A vírushelyzet miatt ez a bajnoki sorozat jelenleg szünetel. A Tatabányai Sport Club férfi teke szakosztálya jelenleg 16 fős, 14 felnőtt és 2 ifjúsági

korú sportolóval. - Mérkőzéseinket jelenleg zárt kapuk mögött kell rendeznünk, de a korábbi időszakban egy lelkes, szép számú nézősereg állt a csapat mellé, mögé - vázolja a körülményeket a szakosztályvezető. - A csapat célja volt, hogy az NB II-es mezőnyben meghatározó tényező legyen, ami mondhatjuk, hogy sikerült. Terveink szerint 3-5 éven belül szeretnénk felkerülni az NB I-es bajnokságba, és ott is megmérettetni magunkat. Ehhez szükségszerű lesz megszólítani a fiatal korosztályt, mert abban az osztályban külön ifjúsági csapatot is kell szerepeltetni. Ez egy szép kihívás, ugyanis tény, hogy napjainkra nem igazán vonzó egy tizenéves számára egy olyan sportág, ahol éveket kell beletenni ahhoz, hogy eredményeket érjünk el. Abban

bízunk, hogy a Sportklub 120 éves fennállásakor NB I-es csapatnak mondhatjuk majd magunkat, ami korábban a férfi szakosztálynak még nem sikerült. Csapatunk kezdetől fogva büszkén viseli a TSC címeres mezt, és minden erőnkkel azon vagyunk, hogy 110 éves klubunk hagyományaihoz méltóan szerepeljünk minden egyes mérkőzésen, versenyen. A klub biztos háttérrel ad a csapat szerepléséhez, ami nagyon nagy dolog a mai világban, ezt sajnos nem minden ellenlábasunk mondhatja el magáról - összegez Tihanyi Péter.

A női torna **remek** alapot ad az élethez

Országos bajnokságokon is részt vehetnek a TSC tornász kislányai

A Tatabányai Sport Club 1953-ban alapította meg torna szakosztályát, amelynek tagjai már az ötvenes és hatvanas években is a város általános iskolás tanulói voltak. A szakosztály a nyolcvanas években megszűnt, illetve - jelen állás szerint - szüneteltette tevékenységét, mivel 2018-ban újjá szerveződött. A tatai Edzőtábor tornatermében eltöltött évek után, többéves helykeresést követően, a TSC fogadta be a női torna szakosztályt.

A Móra Ferenc Általános Iskola tornatermében, a Tatabányai tankerület és az iskola vezetőinek engedélyével biztosít gyakorlási helyszínt a TSC a tornászoknak.

- Három éve örömmel fogadtuk el a TSC felajánlását, és költöztünk Tatáról Tatabányára, hiszen egy ilyen patinás klub szakosztálynak lenni nem kis öröm - mondja Fegyver Csaba, a női torna szakosztály menedzsere. - A tornához szükséges szerek a Magyar Tornaszövetség segítségével egyre nagyobb számban állnak rendelkezésünkre. A női torna 4 szeren: talajon, felemáskorláton, gerendán és ugráson zajlik. Örömteli, hogy edzőink, Hörömpöli Éva és lánya, Horváth Flóra, valamint Kovács Renáta mellett a magyar válogatott egykori szövetségi kapitá-

nya, Maráczai Márta mesteredző is figyelemmel követi a munkánkat. Havonta több alkalommal vesz részt az edzéseken, ami további motivációt ad a gyerekeknek. Nagyjából ötven-hatvan kisleány sportol nálunk rendszeresen, ami kiemelkedő szám, ugyanakkor nem meglepő, hiszen egy gyönyörű sportágról beszélünk. A szertorna alapsport. Fiatalon, 4-5 éves korban kezdjük a kislányokat oktatni. A torna nagyon sokoldalúan fejleszt, erőt, gyorsaságot, ügyességet, ritmust, egyensúlyt, lazaságot stb. Remek alapot ad az élethez és más sportokhoz is, mind fizikálisan, mind pszichésen. Tömegsportként is nagyon népszerű - ismerteti Fegyver Csaba, aki büszke arra, hogy a Magyar Torna Szövetséggel tartott remek kapcsolatuknak is köszönhetően folyamatosan bővíthetik eszközparkjukat. A sportolók heti öt alkalommal tréningeznek, és most már kiemelkedő eredményeket is fel tudnak mutatni: a Zsebibaba elnevezésű országos versenyeken sikerült a negyedik helyet is megszerezni. - Fontos, hogy az 5-12 éves gyerekeknek megfelelő edzésprogramot tudjunk nyújtani, és az Országos Csapatbajnokságokon és a Diákolimpiákon is eredményeket tudjunk elérni - mondja Fegyver Csaba.

Több mint kártyajáték

A Tulipános Házba készülnek a bridzselők

A bridzs szakosztály a női tornászokhoz és a karatézőkhoz hasonlóan friss társaság a Tatabányai Sport Club keretein belül. Ez a sport, ami az avatatlanok szerint kártyajáték, sokkal több annál. – Ahogyan a sakk, úgy a bridzs sem a fizikumra, sokkal inkább a szellemi koncentrátságra épül – mondja Sámuel Botond, aki szívesen adott helyt az elmúlt évtizedekben az egykori A Közművelődés Házában, majd később A Vértess Agorájában talált otthonra. Lévai Ferenc 2020-ban keresett meg azzal az ötlettel, hogy szívesen belépnének a Tatabányai SC keretei közé. Mi pedig természetesen szívesen fogadtuk a társaságot, amely 50-60 ember szabadidős elfoglaltságát teszi lehetővé. A TSC bridzs csapatának országos elismertségét hűen jelzi, hogy a

Magyar Bridzs Szövetség 2020. évi Országos Bajnokságának A Vértess Agorája adhatott otthont. Bízunk abban, hogy a csapat egy igazán impozáns és a bridzs sportághoz méltó helyen, a Tulipános Házban lelhet új otthonra.

Visszahozni a régi sikereket

Lángos Józsa nyomdokain

A Tatabányai Sport Club egyik „legősibb” szakosztálya a sakkozóké, hiszen 1935-ben alakult, és már a kezdetektől olyan sportolóval büszkélkedhetett, mint Lángos Józsa, aki az 1950-es moszkvai világbajnokságon a tizedik helyet szerezte meg. Nem kis eredmény volt ez akkor, és ez az eredmény ösztönözte a tatabányai sakkozókat, hogy folytassák eredményes munkájukat. Mindez 1990-ig tartott a TSC keretein belül, ám akkor a klub nehézségei miatt a Komtávhő, majd a Turul SE vette át a tatabányai sakk élet irányítását. – Három éve keresett meg Fűrész József az ötlettel, amely szerint a TSC „visszavehetné” a sakk szakosztályt, amelyben továbbra is tehetséges versenyzők szerepelnek – eleveníti fel emlékeit Sámuel Botond. – Mivel a sakkozók a TSC egyik legidősebb szakosztályát alkotják, egyértelmű volt a válasz. A csapat élén Szántó Levente dolgozik, lelkesen szervezi az edzéseket, a versenyeket. A sakkozóknak van mire büszkének lenniük, hiszen Lángos Józsa utódai ma sem keltének csalódást. Bízunk abban, hogy a sakk szakosztályunk még sok szép évet, versenydínyt ér meg, és városi értékként ők is helyet kaphatnak a hamarosan megnyíló Tulipános Házban.

Tradicionális túrákat szerveznek a természetjárók

Csak szabadon

A lassan hetven éve működő természetjáró szakosztály óriási tömegeket mozgat meg. Az 1954-ben alakult csapat teljesen amatőr elvek mentén működik, ám több ezer természetjáró, kirándulást kedvelő tatabányai – és nem tatabányai – személy számára nyújt rendszeres kikapcsolódási lehetőséget. A Tatabánya 20 és Tatabánya 30 teljesítménytúrákat két évtizede rendezi a szakosztály, amelynek vezetője Fehér Péter büszkén emelheti ki: a Tatabánya 20 és 30 túrákon több, mint ezer résztvevő vesz részt minden év októberében a Vértes erdeiben.

Cél az utánpótlás fejlesztése

Kiváló pályákon zajlanak az edzések

1948-tól a hetvenes évekig működött, majd „nyugovóra tért” a Tatabányai Sport Club tenisz szakosztálya. A kétezres évek fordulóján a TSC stadionjában található tenispályákat az Eocén Klub töltötte meg élettel, majd 2015-ben ismét a munka szikrája kezdett pislákolni a szép környezetben fekvő pályák körül. Akkoriban Dóra András és Kerekes István kezdte el a munkát, majd 2020-ban érkezett András mellé Fakli Károly, aki ugyancsak vállalta a szakosztály fejlesztését, ami jelenleg is zajlik. – Alapvetően a szabadidős tevékenység, a tenisz, mint sportág alapjainak elsajátítása a célunk a teniszező csoportunk újjáélesztésével. Természetesen nem lehet tervünk, hogy a Roland Garros leendő bajnokait neveljük ki a tatabányai salakon – fogalmaz a realitások talaján Sámuel Botond. – A sporttelepen van három remek minőségű és adottságú pályánk, amiket a Magyar Tenisz Szövetség segítségével 2020-ban sikerült felújítanunk. A szakképzett edzők munkájával többnyire a gyermekek oktatása zajlik, de felnőtt hobbisták és amatőr teniszezők is használják a pályákat. Szerencsére népszerű a

sportág, ami nem mellesleg látványos is. Fakli Karcsi, a tenisz szerelmese nagy lendülettel és komoly tervekkel látott munkához, amit a pandémia miatti korlátozások feloldhatósága után még szélesebb körben végezhetnek. Célunk, hogy a legtöbb gyerek megismerje és megtanulja a tenisz alapjait, amihez a Tatabányai SC és az Agora Nkft. a lehetőségeket és az infrastruktúrát biztosítja.

Aki fényes olimpiai érmet hozott

Ungvári Miki ma is szívesen látogat Tatabányára

A Tatabányai Sport Club egyetlen, úgymond alvó szakosztálya a judo csoport. A közösséget 2011-ben alapították újra, miután az 1954-ben született csapat 1991-ben nehéz helyzetbe került, és a korábban eredményes sportolók, Csernoviczki Csaba és 2012-ben olimpiai bronzérmes lánya, Csernoviczki Éva az Ippon Judo SE-ben, az atlantai olimpián sportolt Kunyik Zsolt a Tatabányai Judo Club-ban folytatta sportolói tevékenységét. A 2012-es londoni olimpián volt még egy magyar érem, mégpedig egy ezüst, amelyet Ungvári Miklós szerzett – a Tatabányai SC számára.

– A Tatabányai Sport Club legérdekesebb szakosztálya a judo szakosztály – avat be Sámuel Bontond. – 2011-ben élesztettük újjá a csoportot, hiszen nem akárhogyan igazolt hozzánk. Ungvári Miklós, a rutinos judo versenyző nem talált otthonra az olimpia előtt, így mi szívesen nyújtottunk segítő kezet számára. A TSC bizalmat szavazott Mikinek, ő pedig nem akárhogyan hálálta meg ezt. A londoni olimpián egészen a

döntőig menetelt és ott az ezüstérmet szerezte meg, ami az újkori Tatabánya SC legfényesebb eredménye. Ugyanekkor lett bronzérmes Csernoviczki Éva, aki a hajdani TBSC judo versenyző, Csernoviczki Csaba egyesületében, az Ippon-ban dolgozott, és jelenleg is a negyedik olimpiájára készül. Ungvári Miki esete valódi nyertes-nyertes szituáció lett, hiszen a remek sportember és klubunk is elégedett lehet a csodálatos eredménnyel. Jóllehet, Miki már nem aktív sportolónk, így a szakosztály ismét szünetel, a mai napig hálával gondolunk egymásra.

A jövő olimpiai sportága

Feljövőben a karate

A női tornászokhoz hasonlóan fiatal szakosztály a karatézóké. A Gott házaspár, Gott Zoltán és Gott Beaszervezte meg a sportolók tevékenységét. – A kilencvenes évek vége után ismét reneszánszát éli a karate Magyarországon, és világszerte is, hiszen a tervek szerint olimpiai sportágról beszélünk, Tokióban legalábbis már bemutató sportágként ott lesz az olimpián – mondta el Sámuel Botond, aki hozzátette: Jó ötlet volt a Gott házaspár belépése a klubba, hiszen e szakosztályban is 60-70 fiatal kap rendszeres sportolási lehetőséget. – A Tatabányai SC közgyűlése szívesen fogadta a klubhoz csatlakozni kívánó karatézókat, hiszen egy feltörekvő sportágot kaphattunk számos aktív sportolóval. A klub a biztos edzés lehetőségek mellett felszerelést és a versenyeztetést is biztosítani tudja a sportolóknak, ami kiemelkedő jelentőségű.

Akik a klub működését biztosítják

Az ügyvitel

Ahogy minden sikeres férfi, vagy persze, nő mögött ott áll a párja, úgy egy sikeres sportklubnak is szüksége van a biztos háttérre. A Tatabányai Sport Club ügyvitelét intéző csapat két olyan meghatározó személyre épül, akik megbízhatóságukkal nyugodt mindennapokat nyújtanak a több, mint ezerötszáz sportolónak és edzőiknek.

Ormos Marianna, a TSC irodavezetője harminc éve dolgozik a Sportklubnál, míg Bölcs Mária, pénzügyi ügyintéző 1975 augusztusában lépett be az akkor még TBSC kapuján. Mindkét hölgy számára szívügy a sport, és mindketten számos élményt és emléket gyűjtöttek a Klubban, ahol a mai napig fontos munkát végeznek.

A Tatabányai Sport Club lelke

Ormos Marianna három évtizede **egygeneti** a sportolók mindennapjait

Lassan harminc éve, hogy belépett a Tatabányai Sport Club ajtaján, hogy aztán odabent is maradjon, és soha ne hagyja el szeretett munkahelyét, a Sportklubot, amelynek minden egyes sikerében, örömeiben, de még a bánatában is osztozott. Ormos Marianna, irodavezető rengeteget dolgozik a Tatabányai Sport Club sikereiért. Vele beszélgettünk.

– Mióta dolgozol itt?

– 1991 szilveszterének délelőttjén érkezett az a telefonhívás, amelyet követően úgy alakult, hogy a sport területén folytatom pályafutásomat. Gyors döntés volt, de ma már határozottan mondhatom: igazán megérte!

– Hogyan kerültél a gépezetbe?

– A város egyetlen sport tagozatos általános iskolájába jártam, csupán annyit sportoltam, amennyit iskolai keretek között lehetett, nem voltam élsportoló.

– A sport szeretete viszont családi örökség. Édesapám – aki sajnos már nincs közöttünk – fiatal korában több sportágat is űzött, úgy is mondhatnám mániákusan imádta a sportot.

– **Ilyennek tervezted-e, amikor az első napon beléptél az irodába?**

– Az első nap érdekes volt, hiszen az új esztendő kezdetén nagyon sokan látogattak el hozzánk, és akkor azt gondoltam, hogy ez minden nap így lesz majd. Aztán jöttek a dolgozós hétköznapiak, és szépen rendeződött minden. Ma is nagyon örülök, ha régi kedves kollégák vagy egykori sportolók meglátogatnak, elmesélik hogyan élnek és ugyan kicsit megszépitve, de mégis büszkén elevenítik fel a klubnál töltött éveiket. Jóindulattal érdeklődnek a mai sportolókról és feltétel nélkül szurkolnak nekik.

– **Hány elnökkel, edzővel, sportolóval dolgoztál együtt?**

– Ha jól számolom, hat elnökkel dolgoztam együtt az évtizedek alatt, és úgy gondolom, hogy mindegyikkel egy kicsit más volt az együttműködés. Voltak nagyon nehéz időszakaink, amikor attól féltünk, hogy a sok évtizedes tradíció megszakadhat. Szerencsére kaptunk központi állami támogatást és egy maroknyi összetartó közösséggel átvészeltük ezt is. És persze voltak nagyon örömteli pillanatok is, sok kiváló sporteredménynek örültünk együtt.

– Az edzői kar nagy része – akikkel napi kapcsolatban állok – hosszú évek óta dolgozik együtt. A jelenlegi elnökkel, Sámuel Botonddal a napokban ünnepelhetjük, hogy tíz éve közös a munkánk. Az elmúlt időszakban több fiatal sportszakember is csatlakozott hozzánk, amely a jövő biztosítékát jelenti számunkra. A közelmúltban a kiváló együttműködésünk eredményeképp a TAO támogatásnak köszönhetően óriási beruházást terveztünk, az Árpád Gimnázium közvetlen szomszédságában Tornacsarnok építésébe fogtunk. Nagyon komoly összefogással, kiemelt városi támogatással sikerült megvalósítani a tervünket, és mindenki örömeire ma már egy csodálatos sportlétesítmény szolgálja a helyi fiatalokat.

– **Vannak-e kedvenc sportolók, edzők, esetleg elnökök?**

– Minden tatabányai sportolónknak szurkolok, természetesen van, akinek, akinek különösen, de nem mondom neveket, ez így van jól. Kiváló emberek sokaságával találkoztam az évek alatt, akikkel baráti viszonyt sikerült kialakítanom.

– Sportvezetőkkel, kollégákkal, edzőkkel, szülőkkel-hozzátartozókkal, támogatókkal és természetesen sportolókkal, akikkel mindig szívesen találkozom, beszélgetek.

– **Van-e sztori, amit eddig magadba tartottál?**

– Szeretem a klubot és a munkámat! – azt hiszem ez a legfontosabb. Büszke vagyok arra, hogy Tatabányán sok hazai és nemzetközi sportrendezvény szervezésében, lebonyolításában vehettem részt, melyekről az országos sportvezetés is elismeréssel szólt.

– Komoly nagy rendezvények sokaságát bonyolítottuk az évek alatt, volt olyan hogy a legjobb gondolatainkat ebéd közben szalvétára jegyzeteltük. Ezek közül a legfontosabbakat még ma is őrizzük, és ha előkerül, jókat mosolygunk rajta. A kedves emlékek mellett voltak természetesen nehéz pillanatok is, sajnos néhány kedves kollégát elveszítettünk az évek alatt. Bizonyára nem neheztelnek érte – hiszen jól ismernek –, de mostanában többnyire olyan történeteket elevenítünk fel az együtt töltött évekről amelyeken jót nevetünk. Hiányoznak, nagyon hiányoznak!

– **Mit jelent számodra ez a három betű: TSC?**

– A Tatabányai Sport Club-ot, ami számomra egy olyan kötelék, amely azt hiszem örök életre szól. Elsősorban munkát jelent, többször nagyon sokat, de mellette olyan barátságokat is, amelyek fontosnak számomra. Szokás szerint minálunk mindig történik valami. Az évek alatt újra nagy sportegyesületté váltunk, együtt örülünk annak, hogy az elmúlt években a 10 vidéki kiemelt sportegyesület egyikeként jegyeznek bennünket. Az irodavezetői tevékenységem mellett hosszú évek óta a női kézilabda szakosztály vezetői teendőit is ellátom. Felelősségteljes munka, melyet igyekszem aktívan végezni.

– **Van azért szabadidőd is?**

– Természetesen, és ez nagyon értékes, mert elég kevés van belőle. Ugyan már csak szemüveggel, de nagyon szeretek olvasni, imádom a minőségi zenét, a művészeteket és a jó baráti társaságot. Kicsit régimódi dolog, de szeretem kézben tartani az újságot és bevallom esetenként a pletykalapokat is átböngésem. Régóta mániám a lakberendezés, szép növényeim vannak, csodálatos az orchidea-gyűjteményem, szeretek kirándulni. Nagyon sok időt töltök Leventével az unokaöcsémekkel, aki igyekszik fiatalon tartani. Ő is jól ismeri és szereti a sport közegét, szívesen segít bármelyik rendezvényen, mostanában pedig egyre több sportfotót is készít, nagyon büszke vagyok rá.

Minden eredményünknek tudok örülni

Bölcs Mária a Sportklub szép sikereire emlékezik

Édesanyja révén került a Tatabányai Bányász SC közelségébe Bölcs Mária. A TSC pénzügyi ügyintézőjének mamája több, mint ötven évig volt a sportolók egyik legfőbb segédje: Marika néni mosta, vasalta, tisztította a mezeket, lábbeliket a futballisták és kézilabdázók számára. Oda, a szertárba és az úgynevezett mosodába kísérte el őt már gyermekkorában Bölcs Marika, aki édesanyja nyomdokain járva több, mint negyvenöt éve dolgozik a Sportklubért.

– 1975. augusztus elsején álltam munkába hivatalosan a Bányásznál, habár addig is szinte a második otthonom volt a klub. Noha sohasem sportoltam, a klubot, az itt sportolókat mindig is tiszteltem, becsültem és szerettem – mondja Bölcs Marika. – Együtt örültünk és bánkódunk sok-sok sportolóval, versenyzőkkel, csapatokkal, edzőkkel. Számos élményt élhettünk meg közösen, de számomra a legnagyobb élményt azok a sikerek jelentették, amelyeket közvetlen közelről élhettünk meg. A férfi kézilabdázók bajnoki aranyérmeit, 1974. után '78-ban, majd '79-ben és 1984-ben. Élmény volt élőben

látni a kézilabda klasszis Simó Lajost, vagy Kaló Sándort, akik sajnos 2020-ban elhunytak. De ott lehettünk Szabó Gyuriék közelében, amikor a Bányász legyőzte a Real Madrid-ot.

– Fantasztikus élmény volt olyan sportemberekkel dolgozni, mint az olimpiai bajnok Földi Imre, vagy az olimpiai második helyezett Kiss Antal. Sajnos már ők sincsenek velünk.

– A jelenlegi edzők közül is sokan ugyanakkoriban kezdték el hivatásukat, amikor én, és erre valamennyien büszkék lehetünk, hiszen egy nagy családot alkotunk. Különös élmény volt még számomra az 1997-es év, amikor Stark Tibor felnőtt Európa-bajnok, Nagy Ákos pedig junior világbajnok lett, és ugyanebben az évben megrendezhettük a serdülő súlyemelők Európa-bajnokságát.

– Addig és azóta is rengeteg élményben lehetett részünk, és a jövőre is vannak terveink. Én nagyon szeretném, ha a Tatabányai Sport Club valamelyik versenyzője kijusson egy olimpiára.

A Tatabányai Sport Club elnöksége

Elhivatott patrióták irányítják a Sportklub életét

A Tatabányai Sport Club mindig is erős elnökséggel rendelkezett. Így van ez a jelenlegi ciklusban is. Sámuel Botond ügyvezető elnök mellett sportemberek, gazdasági szakemberek, szponzorok, támogatók állnak, hogy együtt képviseljék a Sportklub céljait, és oldják meg az adódó kihívásokat. A négy éve választott elnökségben olyan személyek kaptak szerepet, akik elkötelezett hívei a tatabányai sportnak, a hagyományok ápolásának és újra teremtésének. Petkovics Zoltán, a Geotech Kft. tulajdonosa, mint az atlétikai sportág több évtizedes mecénása áll a TSC mellett. Gíber Mihály, az AGC Glass Hungary Kft. hr-igazgatója a birkózó szakosztály támogatása mellett vállalt szerepet az elnökségben. Visegrádi József a súlyemelőket támogatja cégével, a Vértes-Ker Kft.-vel, és aktív szerepet vállalt a súlyemelőterem felújítási projektjében is. Tatabánya Erőmű Kft.-t vezető dr. Sámuel Emese ugyancsak patrónusa a Sportklubnak, mint egykori sportoló, a női

kézilabda szakosztály támogatója. Gönczi Erzsébet, az ökölvívó szakosztályt támogatja a Mineral Processing Kft. ügyvezetőjeként. Társi Zoltán a TSC egykori atlétája ugyancsak az atlétikai szakosztályt segíti, míg Hornyák Balázs a vívók támogatója hosszú évek óta.

A Tatabányai Sport Club elnöksége évente több alkalommal, rendszeresen tart elnökségi üléseket, melyeken a legfontosabb aktuális kérdésekben születnek a szakosztályokat és a sportolókat támogató döntések. Az üléseken valamennyi elnökségi tag, illetve a „külsős” meghívottak is építő jellegű beszélgetések révén tudják őrizni a hagyományokat, és elérni, hogy a szakosztályok kiemelkedő eredményeket tudjanak felmutatni. Az elnökség biztosítja a tárgyi és anyagi feltételeket a sportolók számára. Erre lehet garancia az elhivatottság, a lokálpatriotizmus, amely az elnök mellett valamennyi tagra jellemző.

A Tatabányai Sport Club csaknem ezerötyszáz versenyzőjének, sportolójának életét egy, a közgyűlés által megválasztott, kilenc tagú elnökség irányítja. Az elnökség tagjai (a képen balról jobbra): Visegrádi József, dr. Sámuel Emese, Gíber Mihály, Sámuel Botond /ügyvezető elnök/, Petkovics Zoltán, Társi Zoltán, a vírushelyzet miatt nincs a képen: Gönczi Erzsébet és Hornyák Balázs

Mintha tegnap történt volna...

Átadták a Földi Imre Sport Ösztöndíjakat

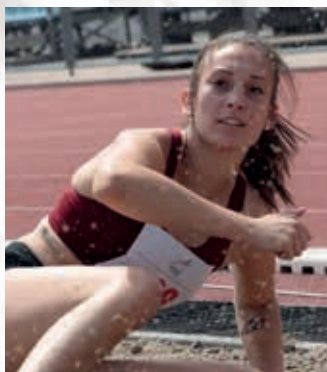
2013. óta szokás Tatabányán, hogy olimpiai bajnokunk, Földi Imre születésnapján, május 8-án átadják a Nemzet Sportolójáról elnevezett Földi Imre Ösztöndíjakat. 2021-ben a 2020. évi eredményei alapján a Tatabányai Sport Club négy fiatalja, az atléta Áts Viktória és Gerics Roland, a súlyemelő Bódis Lili és a birkózó Balázs Bálint vehette át az elismeréseket.

Áts Viktória atléta

Áts Viktória a Tatabányai Sport Club atlétika szakosztályának kitűnő sportolója, sokszoros diákolimpiai és országos bajnok, korosztályos magyar válogatott. A sporthoz való elhivatottsága alapján hosszú távon lehet tőle várni az országos és nemzetközi sikereket. Hármasugrásban junior kora ellenére felnőttek között is kiemelkedően szerepelt, felnőtt országos bajnokságon 2. helyezett lett, a juniorok között 2020. évben is győzedelmeskedett. Szorgalma és kitartása alapján további sikerekre számíthatunk. A Magyar Atlétikai Szövetség kiemelt atlétikai programjának tagja.

Az ELTE rekreáció szakos hallgatója.

Edzője: Henyecz László és Dömötör Balázs

Balázs Bálint birkózó

Balázs Bálint a Tatabányai Sport Club birkózó szakosztályának nagy-szerű sportolója.

2020. évben remek teljesítményt nyújtott, Több magyar bajnoki és diákolimpiai bajnoki cím tulajdonosa és már a nemzetközi porondon is kiválóan helyt állt.

Kadet és Junior Országos Bajnokságon szabadfogásban az 1. helyezést szerezte meg. Eredményei, szorgalma és

munkája alapján reális esélye van a jövőben kitűzött célok elérésére, egyesületének az utóbbi időkben legtehetségesebb birkózója. Bálint az Árpád Gimnázium tanulója.

Edzője: Katona Géza és Turák Pál

Gerics Roland atléta

A Tatabányai Sport Club junior korú reménysége. Az elmúlt évek versenyen sorra bizonyította tehetségét, sportága iránti elhivatottságát. 2020. évben korosztályában távolugrásban és hármasugrásban is országos bajnok lett fedettpályán, hármasugrásban az országos pályabajnokságon sem talált legyőzőre.

További előkelő helyezéseket várhatunk tőle junior válogatottként akár nemzetközi mezőnyben is. Roland jelenleg a BGF elsőéves hallgatója.

Edzője: Henyecz László és Dömötör Balázs

Bódis Lili súlyemelő

Bódis Lili a Tatabányai Sport Club tehetséges sportolója. 2020-ban eredmények terén remek évet zárt. U-17-es Országos Bajnokságon 1. helyezést ért el, a Felnőtt Magyar Bajnokságon 3. helyezett lett.

Az utánpótlás válogatott keret tagja. Szorgalma, sporthoz való hozzáállása és akaratereje példaértékű, a jövőre nézve szép eredményekkel gazdagíthatja még egyesülete és városunk hírnevét. Lili az oroszlanói Hamvas Béla Gimnázium tanulója.

Edzője: Pócza Károly

(szöveg és a díjátadó képei:

Tatabánya Megyei Jogú Város)

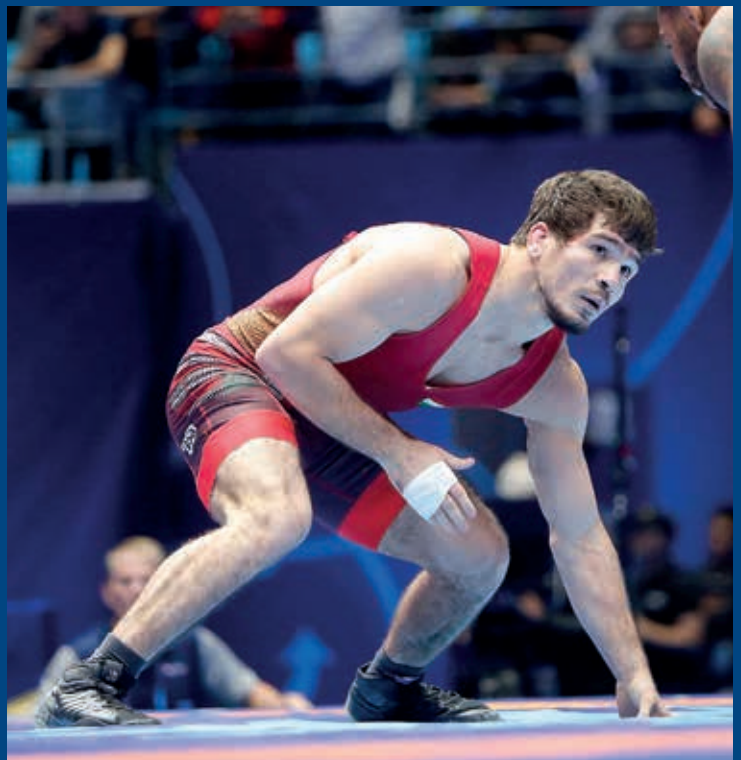

Az Önkormányzat Földi Imre Reménység Program keretében eredményességi támogatásban részesíti azt a kimagasló teljesítményt nyújtó sportolót, aki olimpiai sportágban felnőtt egyéni versenyszámban, Európa-bajnokságon, világbajnokságon, olimpián, érmes, vagy pontszerző helyen véggez, tatabányai székhelyű sportszervezettel kötött sportszerződéssel rendelkezik.

Kuramagomedov Murad birkózó a Reménység Program Díjazottja. Világkupán vett részt, így nem tudta személyesen átvenni a díjat.

Kuramagomedov Murad 2019-ben került a Tatabányai Sport Club birkózó szakosztályához, mint potenciális olimpiai kiküldetésre esélyes versenyző.

2020-ban a felnőtt mezőnyben Országos Bajnokságot nyert, Európa-bajnokságon 5. helyezést ért el. A díjazott nevében edzője: Kátóna Géza vette át a díjat.

A Tatabányai Sport Club „OTTHONA”

Sportlétesítmények

Az óvárosi Sporttelep. Itt sportol a Tatabányai SC közel 1500 versenyzője, a birkózóktól a futballistákig, a kézilabdázóktól a súlyemelőkhig. Ha belegondolunk, hogy évszázaddal korábban egy klubházban és egy lelátó nélküli stadionban kezdődött, most megállapítható, hogy a 110 éves Sportklub a létesítmények terén is hatalmasat lépett előre. A 2000-es évek elejétől két műfüves futballpálya született, míg a stadiont felújítása után, 2011-ben nevezték el Grosics Gyuláról. 2015-ben megépült a stadion villanyvilágítása is. A Földi Imre Sportcsarnok – amely 2009. óta viseli legendánk nevét – több, mint kétezer négyzetméter alapterület sportolási lehetőséget nyújt fiataljainknak.

A 2010-es évek elején felépült a birkózók csarnoka is, majd megújult a súlyemelő terem amely a hajdani remek tatabányai sportolóról, Veres Győzöről kapta nevét. Az ökölvívók edzőtermében is megtörtént a nyílászárók cseréje és a szellőzőrendszer kialakítása. Az atléták 2016-ban ugrócsarnokkal gazdagodhattak, míg a stadion atlétikai pályája 2020-ban kapott teljes felújítást. A közelmúltban a tekepályát is sikerült korszerűsíteni, míg a vívók termében korszerű hővisszanyerő szellőző rendszert építettek ki. A stadion területén megújult a tenispálya és a hozzá tartozó infrastruktúra fejlesztése is megtörtént. A Szent Borbála úton közel 8 hektárnyi területen edzenek, versenyeznek és játszanak mérkőzéseket a TSC sportolói. A pályákat és létesítményeket, a TSC „Otthonát” az Agora Nonprofit Kft. munkavállalói tartják karban, készítik fel a versenyekre, különböző sporteseményekre.

A Tatabányai Sport Club korszakalkotó beruházása

Sportcsarnok épült az Árpád Gimnáziumban

Az Árpád Gimnázium új sportcsarnoka az iskolások mozgása mellett az utánpótláskorú kézilabdázók és lakosság előtt is lehetőséget kínál az edzésre, mozgásra.

Az új sportcsarnokok jellegzetes illata fogadta az Árpád Gimnázium Tornacsarnokának műszaki átadására érkezőket. A kívülről impozáns épület belülről sem okozott csalódást. Az eseményen többek között részt vett Bencsik János, a Tatai-medence országgyűlési képviselője, Schmidt Csaba korábbi polgármester és Sámuel Botond, a Tornacsarnok üzemeltetésével megbízott Tatabányai Sport Club elnöke.

A komplexumot, a küzdőtérén túl, tanári öltöző, közlekedőfolyosó, vizesblokkok, illetve két férfi-, két női-, valamint egy mozgáskorlátozottak fogadására alkalmas öltöző, illetve szertár teszi teljessé. Az öltözők padlófűtésűek, hogy alapterületükből a radiátorok se foglaljanak helyet.

A szabályos kézilabdapályát „felölelő” terem mobil térelválasztóval megosztható, így egy időben több osztály vagy sportcsoport képviselői is használhatják.

A Magyar Kézilabda Szövetség, a TSC-n „keresztül” TAO-támogatást nyújtott ehhez a beruházáshoz, amelyet az önkormányzat mintegy 300 millió forinttal egészített ki, ezzel a létesítmény értéke megközelítette az 1 milliárd forintot.

Szűk kilenc hónap alatt készültek el a kivitelezők a beruházással. Kovács Miklós, az oktatási intézmény igazgatója úgy fogalmazott, ezzel a tornacsarnokkal egy több évtizedes álom valósult meg.

